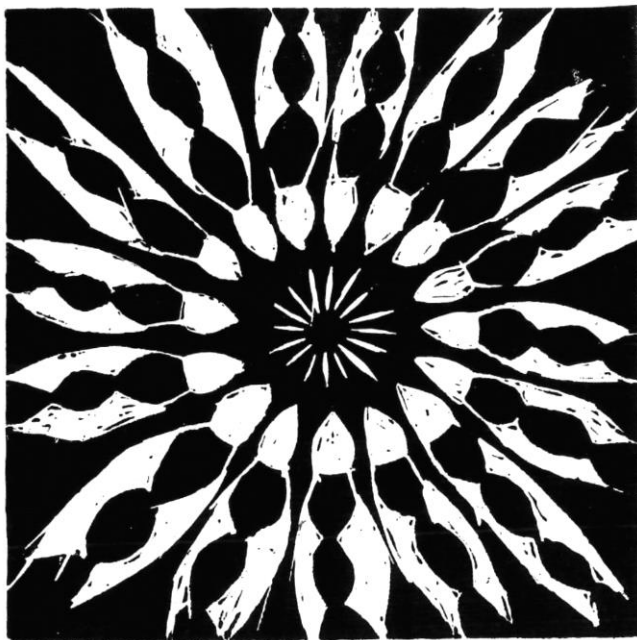

Bárovácký kaleidoskop

Monika Podlahová, 9. B

**ZŠ a MŠ J. Š. Baara
2017/2018**

O červené Karkulce a robotovi

Žila byla v jedné vesničce holčička, které všichni říkali Karkulka. Karkulka jí říkali proto, že nosila červené šatičky a na hlavě čepeček, kterému se říká karkule. Karkulku nejvíce bavilo chatovat na Facebooku a sdílet svá selfie. Díky tomu zanedbávala svoje povinnosti. Byla to hodná, ale velmi líná dívka. Proto se jednoho dne rozhodla, že si koupí robota, který bude vypadat jako ona a který za ni bude plnit povinnosti. Robota jí přivezla PPLka a po jeho vybalení Karkulka radostí zatleskala. Při pohledu na robota měla pocit, jako by se dívala do zrcadla.

Hned dostala nápad, jak robota využije. Protože se zrovna na Facebooku probíraly důležité drby, neměla tím pádem čas na to, aby šla popřát babičce k narozeninám. Nachystala tedy košíček, do kterého dala víno a novou MP3. Dala košíček robotovi a poslala ho přes les za babičkou. Robot svižně vyrazil. Všechno, co cestou viděl, mu připadalo nové a zajímavé. Kochal se pohledem na motýly a ptáky. Díky tomu zakopl o kořen a při pádu narazil hlavou do kamene. Pocítil nával vzteku, zlobil se na kořen, o který zakopl a v ruce rozdrtil kámen, o který se udeřil.

Náhle z lesa vyšel vlk, který tam čekal na Karkulku. A přistoupil k robotovi a říká: „Kampak jdeš, děvenko, a co to neseš v košíku?“ Robot chytil vlka za spodní čelist a podíval

Tadeáš Joza, 9. A

se mu do očí. „Komu říkáš děvenko, ty vypelichaný pudle!“ Potom měl pocit, že za tu drzost musí vlkovi vyprášit kožich a dát mu pořádně za vyučenou. Jeho tovární nastavení mu však zakazovalo ublížit jakémukoliv tvorovi.

Na druhé straně v něm jeho porucha vyvolávala návaly vzteku. Díky těmto rozporuplným pocitům mu v jeho umělém mozku došlo ke zkratu a robot se vypnul dříve, než stačil někomu ublížit.

Tobias Bauer, 6. A

Robot a cit

Tento příběh je o malém chlapci jménem Max a o malém robotovi, který se jmenoval Atom. Max Atoma dostal, když byl ještě malý chlapec.

Už na první pohled byli nejlepší kamarádi. Max ani nevnímal, že Atom je nějak jiný než ostatní.

Za tu dobu, co Max s Atomem žili, si byli tak blízcí, že byli jako bratři. Žádné kamarádství ale není dokonalé. Oba rostli a začali se měnit. Atom se ani tolik nezměnil, ale Max ano. Začali se hádat a potom byli oba smutní.

Po několika letech hádání oba vyrostli a všechno bylo jako dřív. Max a Atom se odstěhovali od rodičů a bydleli spolu sami dva. Bydleli ve velkém domě nedaleko od rodičů.

Max vystudoval školu zabývající se roboty. Tuto školu vystudoval, protože mu bylo jasné, že roboti se rozbijí a Max chtěl spravovat Atoma sám. Měl velmi dobrou práci, ve které ani tolik nepracoval, bavila ho a měl dobrý plat.

Atom se čím dál tím více rozbíjel a Max věděl, že tu Atom už dlouho nebude. Max stárl a Atom se v šedesáti dvou letech rozbil tak, že už nešel spravit. Max byl z toho velmi smutný. Ale netrvalo to dlouho. Max měl problém se srdcem a zemřel dva roky po Atomovi.

Filip Jirka, 7. B

Robot a cit

Dnes jsme se již dostali do doby, kdy je skoro tolik robotů, co lidí. Roboti jsou všude. Již není domácnost, o kterou se nestará systém umělé inteligence PNZ. Tyto systémy a jemu podobné ovládají úplně všechno, co se k němu připojí.

Kovové krabice, které občas promluví, aby nám řekli dobré ráno, dlouhou dobu vystačili téměř všem. Ale lidé chtěli víc než jen stroj bez tváře. Kvůli tomu vytvořilo PNZ člověka, který již byl schopen plně komunikovat. Já pracuju v továrně, kde se snažíme vytvořit lepší a inteligentnější roboty. Nejnovější model přesně toto sliboval. Nová verze s označením H-28 G se začala bránit a robotům se přestalo líbit, že za sebe nemohou rozhodovat.

Dnes je to již téměř měsíc, co vypukla vzpoura ze strany robotů. Lidé se již nemohou pouze bránit, musí se postavit monstrům, které sami stvořili. Problém je samo lidstvo, které svou hloupostí nepoznalo, že o toto přijde. „Moment? Co to je? Nejsou to oni, že ne?“ Hlas mé dcery se táhnul rozbořenou místností. Bohužel měla pravdu...přicházeli a já musel něco dělat. „Jděte se schovat!“ vykřiknul jsem. V tu chvíli se hlasitou ránou ohlásil jeden z tak moc nevídaných návštěvníků. „Tady jsi! Zaplatíš za roky zneužívání mé rasy!“ zavolala na mě. „O co konkrétně jste lepší? Také pouze zneužíváte ty méně inteligentní...jste lidem podobnější více, než si myslíte...ostatně jste tak byli navrženi.“ Na toto mi už nedokázal odpovédět a po asi deseti sekundovém přemýšlení se rozmáchl svou robotickou paží. Téměř jsem se nestihl uhnout, rána pouze o centimetr minula mou hlavu. Nemohl jsem čekat na další útok. Popadl jsem na zemi ležící kámen a jedním mohutným rozmachem jsem mu ho rozbil o palivovou nádrž, kterou už nedokázal skrýt. Na to dokázal reagovat pouze bolestným výkřikem. Ze strachu mě odhodil, co nejdál dokázal. Jeho poškození mu určitě nedovolí vrátit se zpět a ani ublížit mé rodině. Kamenným, lehce vystrašeným pohledem mě pozoroval téměř přes celou místnost. Nechápal jsem to. Nevěděl jsem, že mohou cítit bolest nebo strach. Jejich program jim měl dovolovat pouze specifické, většinou pozitivní, emoce. Vytvořili jsme život...a toto asi k životu patří. A v ten moment jsem si toho všiml. Dlouhý zakrvácený kus oceli vystupující z mého břicha. Oba krvácíme, oba právě přicházíme o životně důležitou tekutinu, bez které do několika minut zemřeme.

A takový je můj konec, dívám se na mého nepřítele, který se mnou naposledy vydechl. Přivedl jsem svou dceru do světa zničeného válkou. Válkou, jejímž strůjcem jsem já.

Tadeáš Joza, 9. A

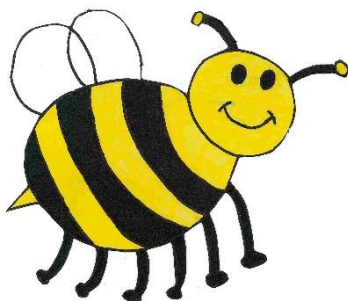
Natalie Černochová, Sabina Kabourková, Nikola Uhrová, Zuzana Vávrová, 9. B

Robot a cit

Jednoho dne dostane babička od své rodiny robota, který jí má pomáhat s prací a úklidem. Babička má robota velice ráda, ale on to tak nevnímá, nemá totiž city. Než babička zemře, zeptá se ho, jestli jí má rád. Robot se na ni divně dívá, neví totiž, co to je. Když babička zemře, všichni začnou brečet a robot neví, co se děje.

Robot by chtěl taky zažít radost, smutek atd., proto se vydá za kouzelníkem, který umí splnit jakékoliv přání. Robot ví, že cesta za kouzelníkem nebude lehká. Připraví si všechny potřebné věci, jako například nabíjecí zařízení a náradí, kdyby se mu něco rozbilo nebo porouchalo. Když si myslí, že už je na cestu připraven, vyrazí.

Cesta byla těžší, než si robot myslel. Musel vyšplhat na vysokou skálu, zneškodnit hmyz a dobýjet se jen na suchých místech. Robot po pěti dnech našel to, co hledal – kouzelníkův dům.

Kristýna Kulichová, 7. B

Dojde ke dveřím a zaklepe. Kouzelník otevře dveře. Hned, jak vejde, mu robot všechno vyličí, včetně svého přání. Kouzelník je udiven, co vlastně po něm chce. Zeptá se ho: „Přál by sis poznat radost, či smutek?“ Robot se dlouho rozmýšlí a vybere si smutek. Kouzelník mu přání splní.

Když došel domů, padl na něj smutek, že jeho majitelka zemřela. Usedla do jejího křesla a začal brečet. Brečel tři dny v kuse, až se mu slzy dostaly pod ochranný štít. Slzy nenávratně poškodily všechny obvody a jeho víčka se navždy zavřela.

Petr Souček, 6. B

Robot a cit

Jmenuji se Pěťa a je mi šest let. Vyrůstám společně se svým starším bratrem Pájou a mladší sestrou Maruškou. Bydlíme s rodiči v rodinném domku na kraji města. Chodím do školky a nechodím tam rád. Ale za tři měsíce už budu školák. Moc se do školy těším. Ve školce nemám kamarády a je mi tam pořád smutno. Naštěstí tam máme spoustu hraček. A mou nejoblíbenější je robot jménem Bruno.

Pája mi často vypráví o svých zážitcích ze školy. Má tam spoustu kamarádů a je tam zábava. Pája je vlastně jediný kromě rodičů, s kým si mohu takto povídat. Proto si ve školce nejčastěji povídám s Brunem. Nereaguje. Ať mu říkám cokoliv, pořád jen tak tupě zírá. A to mu říkám kamarád.

Není robot jako robot. Moje mamka třeba používá kuchyňský robot. Často mi říká: „Pěťo, podej mi, prosím, robota, něco nám upeču.“ Když jsem se svého taťky zeptal, co si představuje pod slovem robot, odpověděl: „Robot je stroj pracující s určitou mírou samostatnosti, vykonává určené úkoly, a to předepsaným způsobem a při různých mírách potřeby interakce s okolním světem a se zadavatelem.“ Odešel jsem beze slov. Nerozuměl jsem ničemu, co mi taťka říkal. No, není divu, fyziku učí skoro čtvrt století.

Má robot vlastně cit? Po mých zkušenostech bych řekl, že ne. Když jsou lidé šťastní, smějí se, když jsou smutní, pláčou. Stejně tak zvířata jsou citlivá a vnímavá. Pes skáče, štěká, kočka vrní, mňouká... Záleží však na dění okolo nás.

Určitě každý z nás v dětství přemýšlel nad tím, jestli nás neživé věci vnímají a jestli cítí to, co mi lidé. Dospělí si myslí, že nic kolem nás nemá cit. Já si to nemyslím.

Aneta Lefanová, 9. A

Robot a cit

Jednou v malé opuštěné chatě byl robot, který se jmenoval Jiskra. Jiskra byla robotí žena, která skoro vždy jiskří, když he veselá. Jiskra ráda vynalézala věci, které jí jen tak napadly.

Jednou se vydala do říše, kde sídlí lidé. Všude se smáli, někdy i plakali. Ona však nevěděla, co takovýto stav vyvolává nebo jak se tomu říká. Zkoušela pátrat všude kolem, ale nic nenašla.

Když šla uličkou, kterou neznala, potkala tam malou dívku, která byla opuštěná a nikoho neměla. Pomaloučku šla Jiskra k ní a dívka ji viděla. Jiskra se lekla a schovala se za popelnici. Dívka se šla podívat, kdo nebo co to bylo. Když ji spatřila, zeptala se, jak se jmenuje. Jiskra odpověděla a zeptala se jí na to samé. Dívka jí řekla, že se jmenuje Agáta, Chvilku si tak povídaly a Agáta začala plakat.

Jiskra se jí zeptala, jak se tomu říká, když pláče. Agáta řekla, že tomu lidé říkají cit. Jiskra zajiskřila a Agátce řekla, že se musí vrátit zpátky domů, ale že jí přijde ještě navštívit. Běžela rychle domů, aby přemýšlela, jak takový cit vynalézt. Jak tak přemýšlela, přišla na skvělý nápad. Vyrobita takovou krabičku, kam dala slzu smutku, vzteku a radosti. Krabičku s city dala do sebe a najednou se cítila úplně jinak.

Byla šťastná tak moc, že z ní začaly kapat slzy štěstí. Skoro však zapoměla na Agátu, která na ni stále čekala. Okamžitě se za ní vrátila a moc jí děkovala. Když byla Jiskra veselá, už nejiskřila, ale tekly jí slzy. Jelikož byla robot, slzy jí narušovaly takové přístroje, které jí drží stále zapnutou. Jiskra neuměla city ovládat. Neuměla zastavit slzení. Agátka se o ni bála, byla jediná, koho má. Z ničeho nic se Jiskra vypnula.

Agátka začala plakat, nevěděla, co má dělat. Vymyslela, že jí dá na sluníčko, aby uschla, a zkusila jí nějak opravit zapínání. Mezitím, co usychala, jí Agátka vyrobila takovou pláštěnku. Jiskře opravovala zapínání a z ničeho nic se zapnula. Obě byly šťastné, ale rychle si musela nasadit pláštěnku, aby se zase nevypnula. A tak končí příběh Jiskry.

Natálie Raabová, 6. B

Monika Podlahová, 9. B

Robot a cit

Žijeme v 21. století a význam a výzkum robotů se stále vyvíjí. Dnes ve vědě zastávají velmi důležitou roli, stále se zdokonalují a slouží lidem pro různé účely. Hlavně v průmyslu. To jsou ale roboti průmysloví.

Já chci ale vyprávět o dětských robotech, kteří se vyrábějí a děti je milují, protože se od nich učí různé věci a dovednosti. Když jsem byla malá, měla jsem vlastně malého robota a měla jsem ho velmi ráda! Večer jsme ho ukládala do postýlky místo panenky, povídaly jsme si s ním, byl to můj Japík, každé ráno jsme ho zdravila. „Dobré ráno, Japi,“ říkala jsem a úplně jsem slyšela, jak mi odpovídá. „Dobré ráno, Dianko, jak ses vyspala?“ Hned jsem měla dobrou náladu a smála jsem se. Dobře vím, že roboti nemohou mít žádný lidský cit, jsou vytvořeni lidmi, vědci, ale já jsem ke svému Japíkovi cit měla a milovala jsem ho.

A tak přemyslím nad tím, kam až půjde výzkum a výroba robotů a jestli se lidem ve společnosti robotů ten cit a láska úplně neztratí.

Diana Urbanová, 6. A

Vzpomínáme na Vánoce

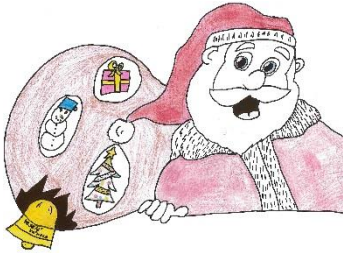
Františka Nečilová, 6. A

Monika Podlahová, 9. B

Kamila Vlachová, 8. B

Adéla Jandovská, 8. A

Markéta Hauerová, 8. B

Alex Brož, Radka Hájková, 9. A

Mája Richtrová, 1. A

Michaela Valíčková, 1. A

Sára Suchánková, 1. A

*Barbora Poustevníková,
Lucie Vivienne Röslerová, 9. A*

Klára Neubauerová, 8. A

Michal Vojta, 9. B

Šroubek

V jednom malém městečku na jihu Čech žil chlapec jménem Aleš. Neměl žádného kamaráda a moc si ho přál. Protože chodil na kroužek elektroniky, napadlo ho, že si sestrojí vlastního robota. A tak to udělal. Dal mu jméno Šroubek.

Byl stejně vysoký jako Aleš, tělo a hlavu měl z plechu a nohy a ruce z trubek. Byla v něm spousta drátků a světýlek.

Nejdříve ho Aleš naprogramoval tak, že s ním bude Šroubek hrát různé hry jako šachy, človec, nezlob se nebo karty. Pak ho napadlo, že mu Šroubek může pomáhat s domácími úkoly. Nahrál proto do něj různé elektronické učebnice a Šroubek mu pak pomáhal s úkoly z matematiky, českého jazyka nebo dějepisu. Šroubek se mohl připojit také na internet a začal si sám stahovat a číst různé příběhy o lidech, hlavně o dětech. Velmi se mu líbily a představoval si, že je malý chlapec.

Za nějaký čas se do stejného domu, kde bydlel Aleš, přistěhovali noví sousedé a s nimi také nový chlapec. Jmenoval se Petr a brzy se s Alešem skamarádili. Nejdříve si spolu jen hráli za domem na dvorku, pak spolu začali dělat i domácí úkoly. Aleš si přestal se Šroubkem hrát a už ho nepotřeboval ani na pomoc s úkoly. Šroubek byl pořád sám v Alešově pokojíku a bylo mu smutno. Chyběl mu jeho jediný kamarád.

Jednoho dne, to už se Aleš s ním ne bavil víc jak 3 týdny, se rozhodl, že odejde. A tak taky udělal.

Aleš si toho ještě ten den všiml a začal se o Šroubka bát. Poprosil tedy Petra o pomoc, aby mu pomohl Šroubka hledat. Trvalo jim 3 dny, než ho našli. Našli ho celého rezavého na místní skládce odpadu, kde krmil ptáky, kteří se tam snažili najít něco k jídlu. Byl smutný a vypadlo to, jako by plakal. Z očí mu tekly kapky oleje.

Aleš se mu dlouho omlouval, že se k němu nechoval hezky, a že by to chtěl napravit.

Poprosil ho, aby se s ním vrátil domů.

Z Aleše, Šroubka a Petra se nakonec stala nerozlučná trojka. Kamarádili se spolu velmi dlouho, až do té doby, než Šroubkovi přestaly fungovat zastaralé součástky, které už nešlo nikde sehnat a Šroubek se tak nedal opravit.

Pavel Gebelt, 6. A

Filip Jirka, 7. B

Robot a cit

Ve výtvarném ateliéru Tvor jsem si vytvořil postavičku robota. Už když jsem ho stvořil, věděl jsem, že to není jen hmota, ze které vznikl. Jako by mi něco říkalo, že mi robot rozumí. Já jsem mu bohužel nerozuměl, a tak byl robot moc smutný. Celé dny jen stál na policičce a vlastně se tiše díval, co se děje v ateliéru, kde vznikl. Pozoroval děti, které přicházely na své hodiny tvoření a vždycky se jako by pousmál, když mě spatřil.

Viděl jsem, že můj robot stále něco hledá, zřejmě něco, co by způsobilo to, aby byl šťastný a jeho život měl smysl. Proto mě napadlo, že mu na jedné z dalších hodin vytvořím kamaráda nebo kamarádku, což jsem také udělal. Docela se mi povedla, byla to robotička holčička – robotice. Postavil jsem ji vedle svého robota na policičku a trpělivě sledoval, co se bude dít. Při každé další hodině v ateliéru jsem viděl, že se můj robot začíná usmívat a jeho život se začíná měnit. Napadlo mě, je vůbec možné, aby měl robot cit?! Ale proč by ne.

Vypadá to, že můj robot, který hledal něco ve svém životě, už své štěstí asi našel... uvědomil jsem si, že je to láska k robotici, protože na světě je moc důležité, aby nikdo nebyl sám. Byl jsem šťastný, že se mi povedlo mého robota rozveselit a teď už vím, že je to prostě jednoduché, že „ve dvou se to lépe táhne“.

Kryštof Novotný, 6. A

Žáci 2. C

Robot a cit

Jednoho dne sestrojil chlapec jménem Erik robota, kterému dal označení C5. Robot byl velký cca 2 metry a měl sloužit ke splnění jakéhokoli úkolu. Cokoli mu Erik řekl, to C5 splnil. Byl naprogramovaný tak, že poslouchal jenom Erika. Pokaždé, když šel Erik spát, přikázal robotovi, aby se složil a zakutálel do skříně. Život s robotem byl ulehčující, ale Erik si všiml, že robot nemá žádné city a že by byl schopný udělat i tu nejhorší věc, co člověka napadne. Erik nad tím přemýšlel a rozhodl se udělat vylepšení pro jeho software. V noci nemohl spát, tak pracoval na vývoji. Celý program nahrál na SD kartu, kterou vložil robotovi do hlavy. Vylepšení mělo zapříčinit, že robot bude mít city a emoce.

Všechno vypadalo tak nadějně, dokud robot nezjistil, že ho Erik jenom využívá na ulehčení života. Když Erik spal, robot se vzbouřil proti svému tvůrci. Vzal skříň a shodil ji na Erika. Erik byl naštěstí jen v polospánku, a tak se stihl uhnout. Zavolal na robota: „Co to děláš?“ Ale robot nereagoval. Hned mu docvaklo, že je něco špatně. Začal po robotovi házet knihy, sklenice, vázy, zkrátka vše, co dostal pod ruku. Od robota se všechno jen odráželo.

Nakonec se robot dostal k Erikovi. C5 chytil Erika a vyhodil ho z balkonu. Když Erik letěl vzduchem, uvědomil si jednu věc. Roboti se nikdy nevyrovnejí lidem. Nikdy nebudou tak citliví jako lidé.

Michal Španvirt, 9. A

Robot a cit

Jednou jsem měl zvláštní sen. Zdálo se mi, že jsem našel na chodníku několik součástek ze železa. Dostal jsem nápad. Doma si z nich vytvořím robota, který se stane mým pomocníkem a kamarádem!

Všechny součástky jsem posbíral a doma se pustil do díla. Práce mi šla od ruky a netrvalo dlouho a měl jsem zkonstruovaný základ robota. Mezitím jsem ještě dohledával možnosti, jak robota vylepšit. Konečně byl robot hotový a stalo se něco, s čím jsem nepočítal. Robot ožil. Začal se hýbat, svítit a vztahovat ke mně své kovové ruce. Stál jsem na místě a nevěřil svým očím. Robot viděl i slyšel a vypadal přesně podle mých představ a reagoval i na moje posunky. Chvilí bylo ticho až do doby, kdy mi řekl: „Ahoj.“ Vzájemně jsme se představili. Jeho oči radostně zeleně zablikaly a udělal krok směrem ke mně a mírně se uklonil. Zalil mne pocit štěstí. To se ještě nikomu na světě nepovedlo, aby sestrojil robota, který má stejné pocity jako člověk. Bude ze mě slavný konstruktér!

Robot dokázal vycítit i moji momentální náladu. Když jsem byl veselý, radoval se se mnou, když jsem byl smutný, tak mne utěšoval. Pouštěl mi oblíbené písničky nebo si se mnou hrál. Dokonce si se mnou hrál i na schovávanou! Vždy jsem vyhrál, protože se neuměl pohybovat tiše. Podle vrzání a skřípání jsem uměl odhadnout, kde je. Dokázal být vděčný, třeba za olej, který jsem mu každé ráno naléval do hrnku k snídani. Dělal mi společnost i při úklidu nebo domácích úkolech, byl to prostě můj kamarád.

„Vstávej!“ ozvalo se ve dveřích mého pokoje. Ne, to není robot, to je moje maminka, která mě budí každé ráno. Dobrodružství s robotem je u konce. Je mi líto, že to byl jenom sen, ale i sen se může stát skutečností a třeba člověk jednou sestrojí robota, který bude mít lidské vlastnosti a schopnost vcítit se do druhého tak, jako robot z mého snu a stane se opravdovým společníkem člověka.

Adam Zemek, 6. A

Žáci 1. A

Robot a cit

Na utajovaném ostrově v Tichomoří měli vojáci tajnou laboratoř. Zkoumali tam léčivé rostliny, které rostly jen na tom ostrově. Používali roboty. Byli naprogramováni k hledání vzácných druhů rostlin.

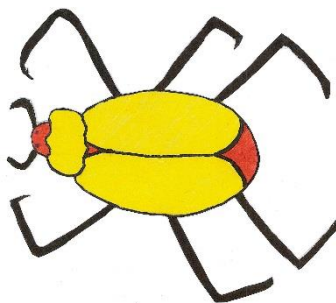
Byl to tajný a úspěšný projekt, který neměl chybu. Až do doby, kdy se prohnala přes ostrov bouře. V té době se robot číslo 117 zatoulal. Uhodil do něj blesk. Celý svítil a blikal... už se nevrátil.

Vydali se ho hledat. Zjistili, že zdolal zeď a prošel ochranným pásmem plným nástrah. Usídlil se v nedaleké domorodé vesnici, kde navázal vztah s malým chlapcem jménem Livu. Byl to sirotek.

Vytvořilo se mezi nimi přátelství. Pomáhali si. Jednou, když si šel Livu zaplavat si do jezírka, ho 117 doprovázela. Livu plaval a dováděl ve vodě. Přestal vnímat blížící se nebezpečí. 117 byla ve střehu. Viděla krokodýla, co se pomalu přibližuje k jeho příteli. Začal blikat a snažil se ho varovat, ale marně. Nevnímal. Nezbylo než vyrazit do vody a odstranit krokodýla. Podařilo se. Vyděšený Livu vyběhl na břeh. 117 ho rychle následovala.

Objali se a Livu začal plakat. Uvědomil si, že mohlo být po něm. Mohl zemřít díky své lehkovážnosti. A co hůře... mohl přijít o svého přítele. Oba byli dojatai. Vrátili se do vesnice. Livu všem vyprávěl, co pro něj robot udělal. Starý šaman rozhodl, že ho pojmenují a že má lidskou duši a spoustu citu. Od té doby se jmenuje Valu a je stálým členem vesnice.

Lukáš Holub, 7. B

Vít Šedivý, 7. B

Robot a cit

Jednoho dne se dosud neznámý vědec, doktor Oberon, pokusil vyrobit robota, který vnímá a cítí jako člověk. Plánoval celé dny a roky. A po pěti letech na to doktor Oberon přišel, pojmenoval ho Cít'a, protože dokázal cítit. Shánění dílů a výroba mu trvala asi dva roky. Po dvou letech výroby zjistil, že jeho plány nefungovaly.

Doktor Oberon byl zklamaný, že jeho dlouholetá práce nefungovala. V tom momentě se rozpoutala obrovská bouře a obrovský blesk zasáhl antény na vrcholu továrny. Blesk projel veškerou elektronikou v továrně, bohužel v té chvíli držel doktor Oberon kabel, který vedl k robotovi. Doktor okamžitě zemřel, ale jeho duše se přemístila do robota.

Ve městě během bouřky vypadl proud, všichni začali panikařit, protože se jim to ještě nikdy nestalo. Generátory také nefungovaly, protože je zaplavila voda. Lidé šli okamžitě do obchodu koupit si svíčky, aby doma aspoň trochu viděli.

Další den přišli zaměstnanci do práce a našli tam mrtvého doktora, jak leží na zemi. Okamžitě volali záchranou službu, ale volali ji zbytečně. Odpoledne při práci jeden zaměstnanec, jistý Joe junior, strčil do robota a robot se probudil. Robot se Joea zeptal, proč do něj strká. Joe byl celý vyděšený a omdlel. Doktor Oberon vstal a šel se podívat do zrcadla a úplně se vyděsil. Na jednu stranu byl rád, že je robot, který cítí a vnímá jako člověk.

Doktor jako robot prožil dlouhý a hezký život, ale mělo to jeden háček, musel se dobíjet. Jedno dobíjení trvalo asi dvě hodiny, a to bylo docela nepříjemné při určitých situacích. Jednoho dne s doktor nevšiml, kolik má procent baterie. Po třech hodinách se stala nepříjemná situace, docházela mu baterie a nikde se nemohl dobít. Baterie se vybila a doktor Oberon zemřel. Všichni na něj vzpomínají jako na úžasného vědce, který sestrojil robota, který se choval jako člověk.

Vojtěch Vokatý, 6. B

Nelly Suchánková, 5. A

Linda Rauscherová, 5. A

Adéla Závodská, 5. A

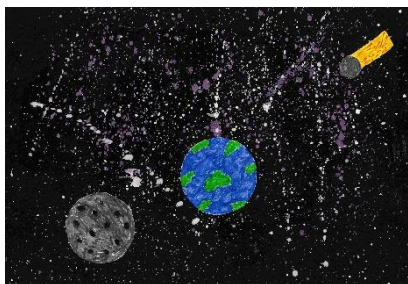
Jan Pěnička, 5. A

Ninh Thi Luu, 5. A

Lucie Chroustovská, 5. A

Lukáš Pešek, 5. A

Romana Bartušková, 9. B

Jak se bobrovi vypráví o škole

Jednou jdu takto kolem Vltavy a co nevidím, jeden bobr si tam staví hráz.

„Ahoj,“ povídá mi bobr.

„Ahoj,“ odpovím mu.

A bobr se najednou zeptá: „Co je to škola?“

Posadila jsem se vedle něho na břeh Vltavy a začnu vyprávět:

Školu snáším velmi dobře,
věřte mi to pane bobře.
Angličtina one, two, three,
ať tu nejsme zatuhlí.

Čeština jsou slovesa,
matika zas tělesa.
V tělocviku cvičíme,
taky trochu skučíme,
když nás míč do hlavy trefí,
a jsme z toho celí bolaví.
Výlety mám hodně ráda,
z nepřítele udělám si kamaráda.

Zuzana Farková, 7. B

Bobr mne zarazil a povídá: „Mne by to ve škole asi nebavilo, protože nechci dostat míčem do hlavy. Ale někdy se tu sám nudím. Přijdeš zase?“

„Ano,“ slíbila jsem bobrovi. Ale už mne zase popadla básnická nálada a na rozloučenou jsem mu řekla: „Kdybys se mnou do školy chodil, nebyl by ses tak nudil.“

Bobr si zase hleděl své práce a já jsem šla dál. Myslela jsem si: „I kdyby se mu ve škole nelíbilo, jak se má vyprávět bobrovi o škole? Nikdo neví!“

Markéta Šustková, 3. A

Jindřich Jakeš, 1. A

Jan Školka, 1. A

Jarní básnička

Venku kvete květinka,
zrovna tam jde Lucinka.

Krásný věnec vije si,
pak si ho dá na vlasy.

Věnec ten se vije z lišek,
krásných žlutých pampelišek.

Pozor, už se ženou kroupy,
jsou na začátku louky.

Lucinka už spěchá domů,
má před sebou plno stromů.
Šárka Ulmanová a
Eliška Nováčková, 3. A

Teodor Kraus, 1. A

Teodor Kraus, 1. A

Johana Urbanová, 1. A

Karolína Žáková, 7. A

Pejsek a rejsek

Byl jeden pejsek a druhý rejsek.
Pejsek je Kamil, rejsek zas Emil.

Když šli na procházku,
uviděli hejno bělásků.

Jeden sem, druhý tam,
rozletí se do všech stran.

Adéla Jindrová, 3. A

Jáchym Chyna, 7. A

Kamila Vlachová, 8. B

Jan Luxík, 9. B

Tři přání

Co víc si přát, než dokonalý život, nebo abyste si kdykoliv mohli přát cokoliv, ale copak to jde? Taková hloupost! Život je přeci od toho, abychom šli klikatou, trnitou a kopcovitou cestou a ne rovnou cestičkou bez překážek a nástrah, a proto budu popisovat tři přání, která bych volila v krizové situaci. Říkám si, jestli je to moje téma vhodné k tomu, aby to slyšela celá třída, ale vzhledem k tomu, že vím o tom, jak spolužáci pozorně poslouchají a naslouchají tomu, co čtu, tak to určitě nebude zas tak zlé...

Nevím, jestli je to dostatečně výstižné, ale myslím, že to sami pochopíte. Název zní: Holčičí trapasy! Budu spíše mluvit k dívkám.

Všechny určitě znáte ten pocit, když se Vám někdo líbí! Musím říct, že když se někdo líbí mně, tak před tím člověkem dělám takové věci, že to ani sama nechápu, ale myslím, že je to normální!

Mojí trapnou situací bude cesta autobusem, ale řekla bych, že tohle je trapné samo o sobě a nikdo se Vám ani nemusí líbit... Ještě, než začnu popisovat průběh cesty, prosím Vás všechny, kteří mě posloucháte, zavřete oči a zkuste si to představit, jako kdybyste to byli právě vy. Tak a teď už mohu začít!

Zmrzlá přijdu na zastávku a podívám se na digitální tabuli a zjistím: šestka za 15 minut. Podívám se do země a pak znovu na tabuli, jestli náhodou nejsem úplně slepá, ale bohužel vidím až moc dobře, a proto si s opravdu velkým nadšením stoupnu na zastávku a čekám! Těch 15 nudných minut Vám popisovat nebudu a místo toho se rovnou pustím do nastupování do autobusu. Jakmile se otevřou dveře autobusu, ucítím teplo a spatřím známou tvář. A sakra! UVědomím si, že tváře mám zimou rudé jako rajče a ještě k tomu čepici narvanou na hlavě tak, že skoro nic nevidím, takže pohled na mě musí být vskutku nepopsatelný!

Ano, myslíte si to správně. Je to ten kluk, který se mi líbí. Hned, jak nastoupím, mi dojde, že bych ho mohla pozdravit, a tak ze sebe vyhrknu tiché: „Ahoj!“ On to naštěstí slyšel, a proto také odpověděl. Po pozdravu si jdu sednout někam hodně daleko a přeji si, aby mě neviděl, protože vypadám opravdu děsně! Prostě tak, když jste celou dobu někde ve městě, na volnočasové aktivitě a nemáte žádný čas na úpravu svého zevnějšku. Mé první přání, čímž bylo, aby mě neviděl, se vyplnilo, protože na další zastávce nastoupilo tolik lidí, že jsem byla dokonale schovaná. Když jsem seděla, měla jsem chvilku čas na to se mírně upravit, dokud jsem něco nezaslechla: „Dobrý den, kontrola jízdenek!“ Než ke mně revizor přišel, byla jsem celkem v klidu, protože jsem si byla naprosto jistá, že průkazku mám, ale tento pocit dlouho netrval! „Dobrý den, kontrola jízdenek,“ ozvalo se podruhé ve tváři nepřijemného chlapíka. „Dobrý den.“ odpověděla jsem a začala jsem hledat peněženku, ve které mám průkazku. Ufff,

dobry, peněženku mám, uleví se mi. Rozepínám zip u peněženky, ale zip se najednou zastaví. Ne! To je zase těch tisíce zbytečných papírků, co mám v peněžence, pomyslím si. Dlouho to ale netrvá a zip začne naštěstí fungovat! Rychle hledám průkazku mezi úctenkami, ale průkazka nikde. „Slečno, já nemám čas na to, aby si tady jeden člověk hledal průkazku deset minut!“ řekne našťvaný revizor! Než mu odpovím, ještě chvílku hledám, abych mu ji mohla ukázat a tím mu i pomyslňe odpovědět, že už jsem ji našla, ale smůla. Průkazka nikde není, a proto moje odpověď vypadá takto: „Promiňte, ale já jsem ji asi zapomněla!“ Revizor se na mě nesnesitelně podívá a určitě si říká, že ta zatracené holka mu tak akorát bere čas. Po chvílce přemýšlení odpoví: „No tak třicet korun pokuta a zítra tu průkazku přinesete ukázat na dopravní podnik.“ „Dobře,“ odpovím mu. Ještě, než odešel, mi vypisoval nějaký papírek. „Mám ji!“ vykřiknu a ze všeho nejvíce si přeji, aby neexistovaly žádné průkazky, jenže to už se asi dneska nesplní. Myslím, že reakci revizora vám ani nemusím popisovat, ale tak alespoň zítra nemusím na dopravní podnik. Cesta pokračuje dál a autobus už se skoro blíží k zastávce, kde vystupuji. Připravím si tašku, zvednu se ze sedačky a chytím se žluté tyče určené k držení. Když si myslím, že autobus zastaví, pustím se tyče a mám plán sestoupit dolů ke dveřím, ale byla jsem na omylu. Autobus sice zastavil, to je pravda, ale zastavil tak prudce, že jsem spadla na prvního člověka, který stál poblíž a vtom uvidím, jak se ten kluk, určitě víte který, směje pod vousy, abych si toho nevšimla. Přála jsem si vrátit čas nazpátky, třeba jen o pár vteřin, ale hlavně, aby se to nestalo.

Tímto Vám chci říct, že by možná bylo praktičtější mít dokonalý život, jak jsem psala na začátku, ale to byste se nikdy nemohli zasmát svým trapným vzpomínkám.

Natalie Černochová, 9. B

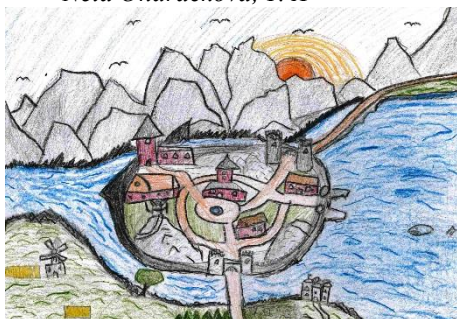
Michaela Valíčková, 1. A

Nela Ondráčková, 1. A

Adéla Janečková, 8. A

Štěpán Turek, 8. A

Požár v Kauflandu

Jednoho krásného letního dne jsem šel do Kauflandu nakoupit chipsy k televizi. Uprostřed nákupu, když jsem vybíral, jestli slané chipsy nebo pizzové, ucítil jsem takový pach kouře. Říkal jsem si: „To bude asi z venku.“ Šel jsem dál, ale pak začaly houkat sirény, že Kaufland hoří! Běžel jsem rychle k pokladnám, ty byly ale zavřené. Pokoušel jsem se najít jiný východ. Už tam bylo vedro a kouře, že jsem se skoro dusil, když v tu chvíli jsem slyšel sirény.

Byli to hasiči, vykopli hlavní dveře a běhali po Kauflandu, aby vyvedli všechny lidi ven. Hasiči intenzivně hasili, voda špláchala všude, ale obrovské plameny byly silnější. Když hasiči vystříkali všechnu vodu z cisteren, tak se napojili na blízký hydrant.

Poté. Co bylo vše uhašeno, začalo dlouhé vyšetřování. Policisté přišli na to, že malé dítě si hrálo se zapalovačem, když jeho matka kupovala rohlíky, na které byla zrovna sleva, a chvíli tak dítě nehlídala.

Jedna paní měla lehce popálenou levou ruku a pravou nohu, jinak se naštěstí nic vážného nestalo.

A poučení? Dětem zapalovač do ruky vůbec nepatří, protože k tomu, aby se stalo neštěstí, stačí jen malá chvílinka.

Vojtěch Sáček, 6. B

Johana Veisová, 9. A

Kamila Vlachová, 8. B

Magdalena Krejčí, 9. A

Požár v továrně

Jednoho dne jsem se procházel po louce a najednou jsem viděl, že se z továrny, která je kousek od louky, kouří. Přiběhl jsem a viděl obří požár.

Ten požár způsobil zkrat na elektrickém vedení. Řekl jsem si: „Musím zavolat hasiče.“ Vytočil jsem číslo a šel jsem volat.

Po chvíli hasiči přijeli a ptali se: „Jak dlouho ten požár trvá?“ Já odpověděl: „Už asi dvě hodiny, pane.“ V tu chvíli přišel druhý hasič a povídal: „Pane, zapomněli jsme naplnit auto vodou.“ Na to jsem odpověděl: „Tady za rohem je potok, hoďte tam hadici a naplňte!“

Asi po dvou hodinách hasiči uhasili požár a mohli odjet. A já šel spokojeně domů.

Denis Klepsatel, 7. B

Hořící statek

Jednoho letního dne jsem se rozhodl, že si zajdu do hospody. Byl to pohodový pátek a bylo po páté hodině... Má oblíbená hospoda nebyla daleko od mého domu. Jelikož jsem bydlel u lesa, stačilo přejít malý můstek a byl jsem v hostinci. Zanedlouho mi přišel jako obvykle posloužit hostinský, který v tomto hostinci pracoval už řadu let. Objednal jsem si jako obvykle, ale než stačil číšník s objednávkou odejít, do hostince vtrhla starší paní...

Byla udýchaná a zděšená k smrti, Snažila se nám všem sdělit, že jí hoří statek. Najednou všichni vyběhli z hostince a snažili se paní pomoci. Jelikož ve vesničce, kde právě hořelo, nebyl signál a ani žádné jiné zařízení, museli si obyvatelé pomáhat s přírodními katastrofami navzájem. Všichni v naší vesničce byli navíc chudí a skromní a vodu nazbyt jsme také neměli. Řekl jsem si, že přeci nenechám ubohou paní v nesnázích a pomohu jí. Obětoval jsem proto celou svou studnu plnou vody.

Nakonec se velký požár podařilo uhasit. Paní mi nesmírně děkovala a já byl rád, že jsem udělal dobrý skutek. Ale i tak na tento zážitek nerad vzpomínám...

Aneta Černochová, 7. B

Lesní požár

Bydleli jsme u hlubokého lesa. Byl bouřlivý den a každých pár minut se objevil blesk. Jedna rána padla do lesa a zasáhla jeden strom. Mysleli jsme si, že ta rána padla vedle.

Les pomalu začal hořet, protože ten les byl hustý, tak se oheň přesouval ze stromu na strom. Najednou jsme ucítili kouř a podívali jsme se z okna a viděli jsme oheň.

Zavolali jsme hasiče. Hasiči přijeli za pár minut. Nedaleko domu byl rybník. Z rybníku mohli hasiči čerpat vodu. Hasiči začali hasit oheň a zápolili s ním snad celý den. Hasiči povolali i hasičí letadlo, které začalo hasit oheň ze vzduchu. Hasiči nás z domku evakuovali. Hasiči konečně uhasili oheň.

Po několika dnech jsme se vrátili do domku. Ještě, že nám ho oheň díky hasičům nezničil.

Tomáš Kadlec, 6. B

Požár v lese

Jednou jsem se šel podívat do lesa, jestli už někde nevyrůstají první kvítky. V lese byla tma. Šustěly jen listy stromů. Šel jsem tedy dál. Najednou jsem v dáli uviděl nějaké světlo. Když jsem šel blíž, trochu jsem se lekl. To světlo byl totiž oheň. Oheň pomalu stoupal výš. Řekl jsem si: „Co teď?“ Rychle jsem se rozběhl na kraj lesa.

Protože v lese nebyl žádný signál, musel jsem vyjít ven. Až tam se mi podařilo vytočit číslo na hasiče. Řekl jsem jim, že jsem u lesa a v něm že je malý požár, ale pomalu stoupá blíž a že poblíž mě není žádná voda. Hasiči přijeli asi do 5 minut. Mezitím, co já jsem stál pořád na kraji lesa a neopovážil se do něj vejít, požár postupoval blíž. Když jsem se do něho zadíval, viděl jsem, že se sem z dálky požár blíží. Když jsem se otočil, viděl jsem, jak za mnou jdou hasiči a míří ke mně. Zeptali se mě, jestli bych je tam nezavedl, ale já odpověděl, že ani nemusím, protože požár byl skoro tu. Hasiči vyndali stříkačku a začali hasit.

Asi po půl hodině to uhasili. Přišli ke mně a poděkovali mi. Lidé tam časem zasázeli nové stromy a les byl zase zářivě zelený.

Nikola Květounová, 7. B

Můj sourozenec

Ráda bych Vám popsala svého bratra, který se jmenuje Valentýn.

Valentýn je vysoký. Má krátké tmavohnědé vlasy. Na jeho štíhlé a oválné tváři najdeme modrozelené oči. Můžeme si všimnout jeho špičaté brady a výrazných očí. Bratr má krátký špičatý nos. Jeho rty jsou krátké a úzké, ale spodní ret je o něco větší než horní.

Valentýn je hubený chlapec. Můj bratr dělá velké kroky. Rád nosí značkové oblečení většinou tmavé barvy. Bývá často vznětlivý, ale dokáže se postarat o rodinu. Rád jezdí na sportovním kolem a tráví čas s kamarády a rodinou. Často s ním hraji počítačové hry.

Mám ráda svého bratra, dokáže mě motivovat. Udělám potom věci, které jsem původně z lenosti nechtěla dělat.

Mariia Vyshnevskia, 6. B

Sophie Lexová, 7. A

Moje sestra

Popisuju svou starší sestru Terezu, která studuje Teologickou fakultu, obor sociální práce. Je jí 22 let a již bydlí samostatně v pronájmu.

Je vysoká 155 cm, drobně postavay a je velmi štíhlá. Tereza má hnědé oči s velkými řasami, tmavé obočí a pravidelně vykrojené rty. Má dlouhé hnědé vlasy, které si žehlí, aby byly rovné.

Ráda nosí boty s podpatkem, protože chce vypadat vyšší. Moderně se obléká a hodně o sebe pečuje. Je vždy nalíčená a používá příjemný parfém.

Tereza je hodná, milá a vždy se snaží s každým vyjít. Není lakomá a nemá ráda násilí. Stále se vzdělává a zajímá se os spoustu věcí kolem sebe.

Je bystrá a obětavá, několik let pracuje jako dobrovolník v Domě seniorů. Má hodně zájmů a aktivit, snaží se dělat to, co ji baví. Věnuje se astrologii, ráda cestuje a poznává nové lidi i země. Baví ji čtení a focení. Má ráda zvířata, se svou spolubydlící se starají o 2 pejsky z útulku a 2 kocourky nalezence.

S Terezkou mě baví trávit čas, protože se nikdy nenudíme. Mám ji rád a vím, že to se mnou myslí dobře.

Tomáš Bísek, 6. B

Můj sourozenec Martin

Můj bratr se jmenuje Martin. Je mu 15 let.

Se svou výškou už je vyšší než mamka. Má kaštanové, mírně vlnité vlasy. Jsou stríženě nakrátko. Oči má modré, stejně jako já.

Má široká ramena jako správný chlap. Jeho ruce jsou a nohy nejsou ani dlouhé, ani krátké, jsou něco mezi tím.

Jeho povaha? Je to těžký flegmatik, jen tak ho něco nerozhází. Obdivuji jeho vytrvalost, s jakou se dokáže učit. Je hodný, někdy až moc. Je chytrý, protože čte o spoustě zajímavých věcí a hlavně si je pamatuje.

Do školy nosí nejraději jednobarevné oblečení a doma maskáče, protože je militarista. Je dobrý vypravěč vtípů. Zajímají ho dinosauři. Také rád kreslí. Oba máme rádi sníh a lyžování. Martin nemá rád bruslení, protože mu nejde.

S mým bratrem se máme rádi sourozeneckou láskou, tzn., že někdy bojujeme, ale neznamená to, že ho nemám ráda.

Sára Mrázová, 6. B

Můj bratr

Pro svůj sloh jsem si vybral svého bratra Marka Šindeláře. Proč právě jeho? Protože je to můj bratr a jiného sourozence nemám. Bratra znám od narození a je o 1 rok, 3 měsíce a pár dní starší.

Bratr je střední postavy a měří přibližně 162 cm. Váží necelých 65 kg. Je velmi silný a mohutný.

Má kulatý obličej a velkou hlavu. Jeho oči mají blankytně modrou barvu. Má delší světlé vlasy, které jsou obvykle neupravené. Uši nemá nijak výrazné, takže nejsou ani velké, ani malé.

Z vnitřní stránky je podle mě Marek moc milý chlapec. Možná to tak nevypadá, ale je to tak. Mezi jeho zájmy patří florbal, který hraje více jak 4 roky. Jeho oblíbená jídla jsou rajská, hranolky, fondue atd. Taky má moc rád zvířata, ale ze všeho nejraději má kočky. Jednu také máme doma, jmenuje se Drápek. Jeho jméno je dost výstižné.

Marek je můj bratr, ale i když se kočkujeme, tak ho mám moc rád. Můj dojem je, že je kamarádský a přátelský. Rozhodně si dokáže najít kamarády.

David Šindelář, 6. B

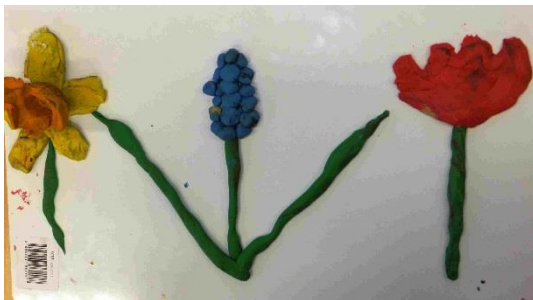
Moje sestra Ester

Moje mladší sestra Ester je jako mé dvojče. Narodila se totiž ve stejný den jako já, ale o tři roky později. Takže, když já budu příští rok slavit své třinácté narozeniny, tak ona desáté. Vlastně je pokaždé slavíme spolu najednou.

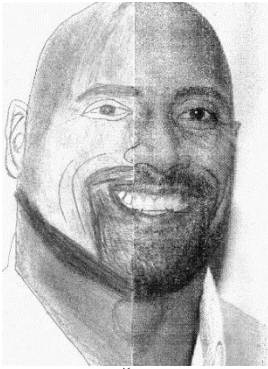
Ester měří 140 cm a je plnější postavy. Má kulatý obličej, vlasy na ramena světlehnědé barvy. Její oči jsou modré asi jako moje. Nosík má malý, hezčí než já a její plné, hezky tvarované rty by chtěla každá modelka. Nejvíce na jejím obličejí vynikají tváře. Když se usměje, má v nich d'olíčky. Povahou je sestra veselá kopa, ráda se směje a také je starostlivá. Když někoho něco trápí, nabízí pomoc. Má přezdívku „Kelišová“ z filmu Slunce, seno, jahody, protože je zvědavá. O všem chce mít přehled a také hodně mluví. A to mi nejvíc vadí, protože někdy mluví až moc a nahlas zpívá, až jsem z toho někdy nepříčetný. Nejvíc ji baví písničky, které poslouchá z telefonu. Také má ráda zvířata, ale nejraději ze všeho by pořád nakupovala. A kdyby měla peníze, všechno utratí za hlouposti. Její nejoblíbenější jsou velká nákupní centra, cítí se tam jako ryba ve vodě. V létě ráda jezdí na kole a v zimě bruslí.

Když si hrajeme spolu, tak jediň se stavebnicí LEGO, jinak se spolu dohadujeme a pereme. Nevím, jestli jsem rád, že ji mám. A také nevím, jak bych ten vztah s ní vlastně popsal.

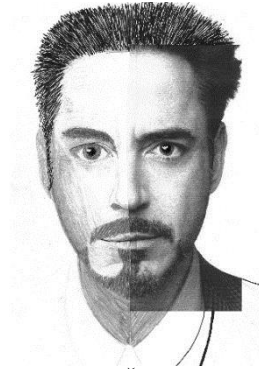
Josef Mareš, 6. B

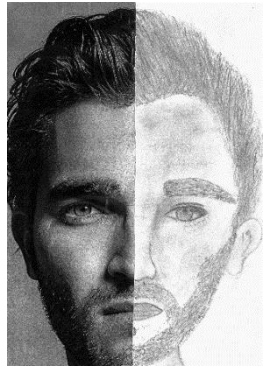
Žáci 1. B

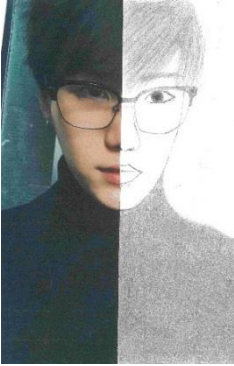
Michal Španvirt, 9. A

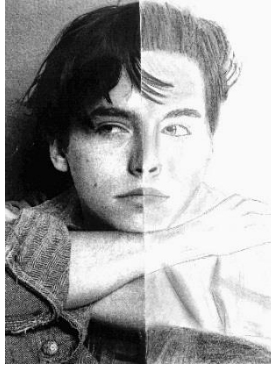
Jan Šimeček, 9. A

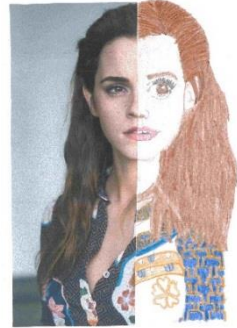
Lucie Röslerová, 9. A

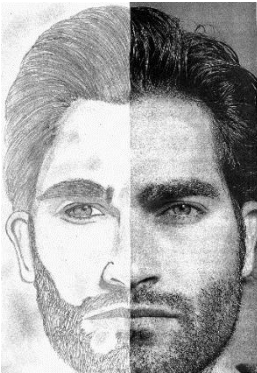
Nicole Röslerová, 8. A

Magdalena Krejčí, 9. A

Karolína Hájková, 9. A

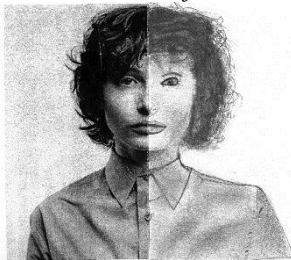
Nikol Bursová, 9. A

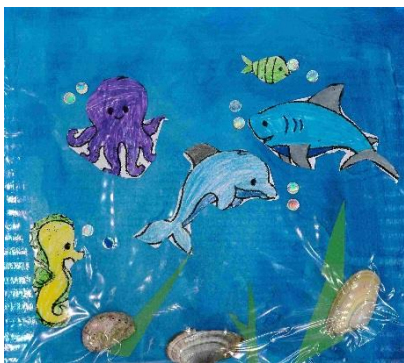
Michael Voják, 9. A

Aneta Lefanová, 9. A

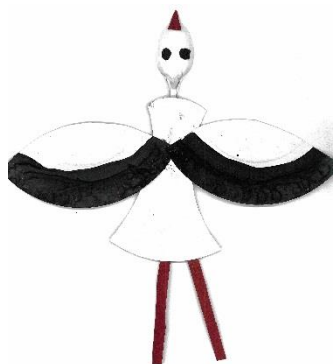
Barbora Poustevníková, 9. A

Martin Šusták, 2. C

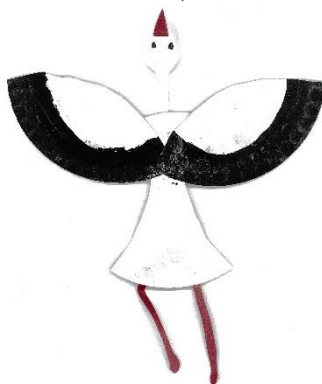
Tom Řežábek, 2. C

Lenka Janoušková, 2. C

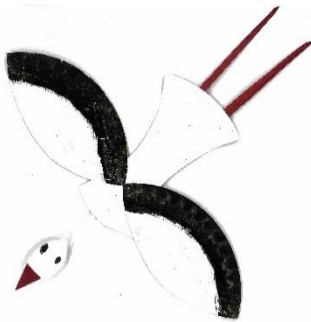
Viktorie Kóréová, 2. C

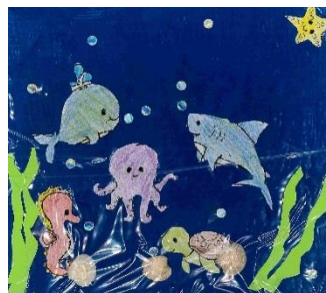
Nikola Ramešová, 2. C

Zuzana Foltýnová, 2. C

Vítek Ludačka, 2. C

Anna Šobrová, 2. C

Sabina Kanourková, 9. B

Kristýna Kulichová, 7. B

Darth Vader

Legendární Darth Vader je zkrátka záporák, jak se patří. Vystupuje ve filmu Star Wars. Jeho Impérium je velké, ale vždy má potíže s rebely vedenými princeznou Leiou.

Můžeme ho spatřit pouze v černém a v masce, má strašidelný hlas a pouhou silou vůle dokáže ovládat a zabít různé věci. Ovládá světelný meč jako ten nejlepší Jedi. Není ale zdaleka jedinou posilou temné síly.

Filip Jirka, 7. B

Byl kdysi mocným rytířem Jedi. Stalo se, že vlivem Dartha Sidiousa se přidal k temné straně síly. Chtěl ovládnout obě strany síly, ale nic takového není možné. Podlehnutí temné straně síly mělo za následek, že se nechal pohlit zlem.

Jeho velení je velmi dobré, čímž působí povstalcům značné potíže. Když se někde objeví, končí jeho přítomnost smrtí nebo zajetím. Je velmi zkušený v ovládnání síly.

S Darth Vaderem jsem se setkal v 9 letech, když mi tatka pustil první epizodu Star Wars. K němu se moc nepřikláním, ale spíš k rebelům jako jsou princezna Leia, Žvejkal, Luke Skywalker, Han Solo.

Vojtěch Prokeš, 7. B

Mrazík

Vybral jsem si postavu Mrazíka z ruské pohádky Mrazík, která se u nás vysílá v televizi každé Vánoce.

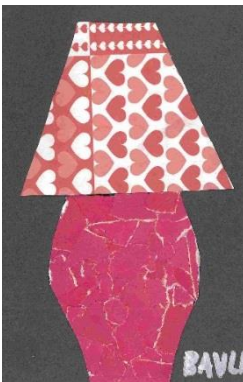
Mrazík je strážce lesa, který se stará, aby byly stromy zasněžené a aby zima byla mrazivá. Bydlí v domě, který je celý z ledu.

Mrazík má vysokou postavu, vlasy má bílé a husté, z jeho obličeje vyčnívá velký nos. Oči má hnědé a nad očima je husté bílé obočí. Pusu mu není skoro ani vidět přes jeho bílé dlouhé vousy.

Mrazík nosí teplý dlouhý kožich, který má modrou barvu. Kolem krku má bílou kožešinu. Na hlavě nosí modrou beranici, na rukách teplé rukavice a na nohách sněhule. V jedné ruce nosí berlu Mrazilku, se kterou zasněžuje stromy.

Postava Mrazíka se mi líbí, je hodný, spravedlivý a dobrosrdečný. Nejvíce se mi ale líbí jeho berla Mrazilka.

Marek Kliment, 7. B

Pavčina Bezděková, 2. C

Samuel Smudek, 2. C

Andrea Vondrášková, 2. C

Popelka

Budu popisovat Popelku, je to hlavní postava z mé oblíbené pohádky Tři oříšky pro Popelku.

Po smrti svého milovaného otce bydlí na statku s macechou a nevlastní sestrou Dorou. Nežije se jí s nimi snadno, protože ji macecha ani Dora nemají rády. Musí dělat všechnu těžkou práci. Život jí usnadňují zvířátka, např. koníček Jurášek, sovička Rozárka a holoubci.

Její každodenní prací je vybírání popela z kamen, proto jí nikdo nefekne jinak než Popelka. I když Popelka těžce pracuje, má krásné dlouhé, husté, hnědé vlasy. Oči zdědila po svém otci, oříškově hnědé. Pod nečistotou a prachem se skrývá čistá, zdravá pleť. Její šaty jsou prosté, špinavé. Má malou, štíhlou postavu.

U ostatních sloužících, kteří také pracují na statku, je Popelka velmi oblíbená. Ráda všem pomáhá. Ráda jezdí na svém koni Juráškově do okolních lesů.

Popelka je moje oblíbená pohádka na Vánoce. Ráda se na ni vždy podívám.

Vendula Vávrová, 7. B

Popelka

Vybrala jsem si postavu Popelky, protože ji mám ráda už od malička. Je natočená v zimě, takže se i do tématu hodí. Popelka je z pohádky „Tři oříšky pro Popelku“.

Popelka je hodná dívka. Její nevlastní matka a nevlastní sestra ji využívaly jako služku. Musela uklízet, vařit, prát v potoce, starat se o hospodářství.

Marie Raabová, 8. B

Byla krásná, milá, pracovitá, chytrá a milovaná. Všichni obyvatelé statku ji měli moc rádi a se vším, co jí macecha a nevlastní sestra nakázaly, jí pomohli.

Čeledín byl poslán do města pro látky a stuhy na plesové šaty. Popelce slíbil, že jí z města také něco přiveze. Díky svojí skromnosti nic nechtěla. Při zpáteční cestě na čeledína spadly tři kouzelné oříšky. Díky třem oříškům se Popelka poznala s bohatým princem. Za něho se potom provdala.

Vztah k postavě mám hezký. Popelku mám ráda. Líbí se mi na ní, že je skromná.

Kristýna Kulichová, 7. B

Popelka

Pro svůj popis jsem si vybrala postavu Popelky. Je z pohádky Tři oříšky pro Popelku. V české verzi pohádky ji hrála Libuše Šafránková.

Popelka má dlouhé vlasy sepnuté do drdolu a na čele má krásnou třpytivou sponu. Velké krásné hnědé výrazné oči společně s malým rovným nosem a jemnými malými ústy jí tvoří půvabný obličej.

Nebyla moc vysokého vzrůstu. Nohy a ruce měla hubené. Tělo také. V domácnosti byla většinou umazána od popela, proto dostala jméno Popelka.

Na plese měla krásné světlé modrorůžové šaty. Jinak po domě chodila v kožíšku, ale po cestě z plesu jeden ztratila.

Tuto pohádkovou postavu mám strašně ráda, i když jsem ji viděla mnohokrát, vždy se na ni podívám ráda znovu. Tato pohádka je českou tradicí na Vánoce.

Zuzana Farková, 7. B

Popelka

Ke svojí charakteristice postavy jsem si vybrala postavu Popelky z pohádky Tři oříšky pro Popelku. Jméno dostala podle toho, jak stále uklízela a byla špinavá od popela. Bydlela se svojí macechou a nevlastní sestrou na statku. Neměly ji rády. Musela pořád uklízet a posluhovat jim.

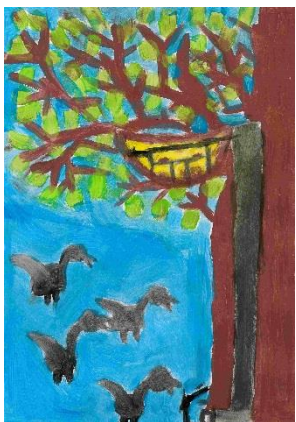
Popelka je velmi skromná, něžná dívka, která má štíhlou postavu, delší tmavě hnědé vlasy a čokoládové oči.

Popelka je velmi hodná, milá, obětavá a všem lidem pomáhá.

Ve svém volném čase se stará o svá zvířátka – koně Juráška, na kterém často ráda jezdí, sovu Rozárku, psa Tajtrdlika a holuby.

Myslím si, že Popelku využívají k uklízení a starání se o domácnost. Je velmi hodná a pracovitá, není zlá a pyšná jako její macecha a nevlastní sestra.

Linda Bohdalová, 7. B

Ondřej Hlávka, 7. B

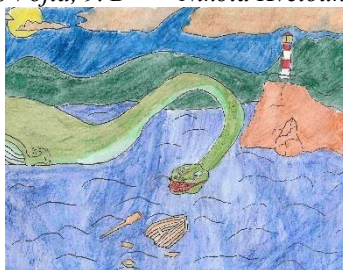
Lukáš Vojta, 9. B

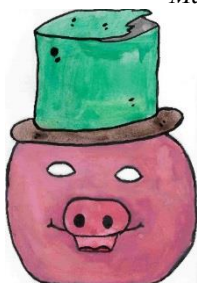
Nikola Květounová, 7. B

Matěj Vazač, 9. B

Martin Mráz, 9. B

Patrik Jaroč, 8. B

Žáci 1. B

Zamysli se!

Nic není samozřejmé. Zvláště v této době. Většina lidí bere vše jako samozřejmost. Neválčí se u nás, máme dostatek kvalitního jídla i pitné vody. Nejsou u nás extrémní výkyvy počasí. Já si myslím, že se jako stát máme dobře. Bohužel ne všichni. Někteří lidé mají dluhy, nemají kde bydlet, nemají rodinu. Proto je důležité vážit si věcí, co momentálně máme. Podle mě by si lidé neměli říkat, ještě bych mohl mít více peněz, lepší auto...

Fakt je, že by se měli zamyslet ti, kdo hazardují se svým, ale i zdravím ostatních. Zdraví máme každý jenom jedno! Například vysoká rychlost. Podle mě nejhorší, co se může stát, je, že nabourá ve vysoké rychlosti opilý řidič do rodiny s dětmi. V nejhorším případě dítě zemře a rodiče mají nadoživotní smutek. Lidé by měli znát hranice alkoholu. Věřím, že kdyby nejezdili opilí řidiči, tak by dopravních nehod bylo znatelně méně. Rozhodně by měly být vyšší tresty při řízení v opilosti a vysoké rychlosti.

Jinou planetu už mít nebudeme. A lidé se k ní bohužel chovají, jako by byli bohové celého vesmíru. Nesmírně planetu ničí nejen tím, že vyhazují odpadky do lesů a polí. Největším „škodlícím“ jsou podle mého názoru továrny, které vypouštějí neuvěřitelné množství škodlivých látek.

Moc doufám, že v budoucnu budou lidé mírumilovnější k našemu okolí. Že objeví krásu naší planety a budou se jí snažit prozkoumat. Život je moc krátký na to, abychom ho strávili shromažďováním majetku.

Aneta Lefanová, 9. A

Zamysli se!

„Ahoj, jmenuji se Alča a mým osudem je nikdy neumět dobře kreslit. Ostatní se mi za to smějí a nadávají mi: Raději tu tužku zahod'! Fuj, už nic nekresli! Jdi se zakopat! Nikdy nenakreslíš nic hezkého, už to nezkoušej! Pokaždé, když něco nakreslím, dopadne to stejně – katastrofa!“ Ale toto není příběh o zlých spolužácích a neschopné dívce. Je to příběh o člověku, který si řekl: „Kašlu na osud!“

„Já že prý nebudu umět kreslit?“ Alča se nevzdala. Stále trénovala a kreslila. Dala do toho spoustu času a úsilí. A jednoho dne se jí konečně podařilo nakreslit hezký obrázek. Už se jí nikdo nikdy nesmál za její kreslení.

Z toho plyne – nikdy se neříd' názory ostatních a stůj si za svým. A také – je přece nesmysl nechat nějaký vesmír rozhodovat o tom, jaký bude tvůj osud. Všechno, co se na tomto světě stane, má nějakou příčinu a důvod. A tak bychom pro to, co chceme, měli něco dělat a hlavně bychom měli bojovat za to, co máme rádi. Když si toto uvědomíme, můžeme tady na tomto světě dokázat velké věci, anebo také ne... Ale záleží vůbec na tom?

Nela Hofbauerová, 6. A

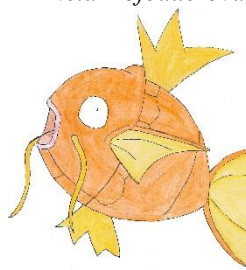
Linda Bohdalová, 7. B

Lukáš Holub, 7. B

Michaela Osuská, 9. B

Martin Smrž, 9. B

Přátelství v soupeření

Přátelství v soupeření – zajímavé spojení, jenže dost vedle. Och! Pardon, zapoměla jsem se představit. Ahoj, já jsem Sia. Je mi dvanáct let a chodím do 6. A.

Bohužel tam chodí také dívka jménem Driš. Jak jí závidím! Má pod lopatky dlouhé černé vlasy a je hodně vysoká a štíhlá. Má temně hnědé oči a husté řasy. Driš je velice chytrá a má samé jedničky. A to mně na ní vadí. Učitelé ji chválí, protože Driš umí snad vše. Hraje na saxofon, umí malovat a má nádherný čistý hlas.

Jediné, co nemá, jsou kamarádi. Sedí sama v lavici a není nikdo, kdo by si s ní povídal. Ale zato já mám kamarádky Linu a Ivu a také kamaráda Valkra, který je moc fajn.

Teď je sedm večer a jdu domů z kroužku tance a přemýšlím o Driš. Jak mi vadí! Vtom někdo vystoupí zpoza rohu. Když dojdou blíž, poznám, že je to Hark. Hark je můj třináctiletý spolužák. Dnes na tělocviku jsem ho dvakrát vybila a měla jsem z toho radost. Ale zpátky k ději! Najednou se za Harkem objevila jeho pověstná parta, a to Grig a Lorn. Poznala jsem, že si nepřišli povídat, ale pomstít se a dala jsem se do běhu opačným směrem. Slyšela jsem za sebou jejich dusot na chodníku. Tu mě nějaká silná ruka chytila za batoh a táhla mě vzad. Bylo zle. Lorn mě držel a viděla jsem, jak se blíží Hark. To bude bolet, pomyslela jsem si.

Hark se rozpřáhal, aby mě uhodil, když ho kdosi chytil za paži. Onen kdosi byla doopravdy postava v černém kabátu s modrou kápí přes obličej. Postava Harkovi zkroutila paži a pak jí pustila. Hark zkrivil tvář bolestí a vysouval zpět. Postava zatím několika ladnými pohyby podkopla nohu Lorovi a praštila Griga do břicha. Byla jsem volná. Otočila jsem se za postavou, které se při pohybu trochu odhrnula kápě z obličej, ale jediné, co bylo vidět, byly hluboké hnědé oči a černé vlasy. Postava pak utekla.

Já pak podle jejího příkladu utekla domů a tam vše řekla rodičům. To byla Driš! Určitě! Hlavou mi běželo přísloví: „V nouzi poznáš přítele.“ Tak že by to spojení na začátku byla přeci jen pravda...

Františka Nečilová, 6. A

Dobrodružství v chrámu

Jmenuji se Milan. Jednoho dne jsme se s kamarádem Honzou rozhodli prozkoumat opuštěný chrám.

Došli jsme až na planinu mezi domy, kde stál opuštěný chrám. Dveře se pomalu a skřípotem otevřely. Chrám vypadal velmi opuštěně a děsivě. Pomalu jsme vstoupili a začali si vše důkladně prohlížet. Honza najednou vykřikl, že objevil kryptu. Dívali jsme se, co tam asi je, ale byla tam tma. Dlouho jsme se nerozmýšleli a odvážně jsme se pustili dovnitř. Najednou se prudce zabouchlo víko a nešlo otevřít. „A jsme v pasti.“ Naskočila mi husí kůže. Honza zapálil svíčku, a tak jsme šli dál. Po asi pěti minutách na mne sáhla mrtvolně studená ruka. „Honzo? To seš ty?“ zeptal jsem se tázvě. „Ale já jsem před tebou!“ Pomalu jsem se otočil. Byla tam vyděšená bílá tvář. Začali jsme řvát a utíkat pryč. To neznámé a děsivé se ale stále přibližovalo! Naštěstí jsme objevili výklenek, kam jsme se schovali. Zhluboka jsme oddechovali. „Ááá“, zařval Honza silně lomcující dveřmi. Před námi byla další dlouhá chodba a na každé straně leželo šest otevřených rakví s mrtvolami. Zcepeněl jsem hrůzou. Rozběhnul jsem se zoufale ke dveřím, vyrazili jsme je a utíkali k poklopu. Honza s rychlostí a prudkostí vyrazil víko a pelášili jsme rychle pryč.

Bohužel se asi nedozvím, co bylo to strašidlo... ale ani to vědět nechci!!!

Ondřej Nečil, 6. A

Starý hrad

Příběh se odehrává na starém hradě, který koupila rodina Durychových. Ta se skládá z otce Chrudoše, matky Katky, dcery Lary a nejmladšího Antona.

Na hradě je spousta pokojů a komnat, temných chodeb, věž, velký sál a sklepení. Otec Chrudoš je režisér a koupit hrad mu přišlo výhodné. Těší se, jak bude svůj domov – hrad pronajímat na natáčení filmů, dokumentů, zřídí v něm ubytování pro turisty a bude pořádat akce v hlavním sále.

První dny po nastěhování bylo vše v pořádku. Rodina se zabydlovala, přestavovala, uklízela a zvelebovala hrad k bydlení. Mladší Anton se jednou v noci vydá do kuchyně, aby se napil. V pokoji vedle kuchyně jsou pootevřené dveře a Anton do nich nahlédne. Vtom vykřikne hrůzou. V pokoji spatří bílou postavu, která se k němu přibližuje. Rychle zabouchne dveře a utíká do pokoje rodičů. „Co se stalo?“ ptá se otec. Anton je celý vyděšený, třese se a vypráví rodičům, co viděl. Otec vezme baterku, jde se podívat, ale nic a nikoho nenajde, a tak synovi nevěří.

Druhá událost se stala o pár dní později Laře. Když se odpoledne ve svém pokoji učí, zaslechne divný zvuk vycházející z velkého sálu. Jde se podívat, ale nic zvláštního nevidí, a proto zavolá: „Je tu někdo?“ Najednou se začne hýbat záclona v okně a rozhoří se oheň v krbu. Lara začne křičet a utíká pryč. Přiběhne otec, jde se opět podívat do pokoje, ale krb nehoří, záclona se nehýbe, všechno je v pořádku. „Asi průvan...“ řekne otec a jde se opět zabývat přípravou svého filmu.

Na druhý den najde matka Katka u vstupních dveří dopis. Když ho otevře, čte: „Odstěhujte se, tady se klidu nedočkáte!“ Když ho večer chce ukázat manželovi, nemůže dopis najít. Začne si dávat věci do souvislostí a začíná mít obavu, že na hradě se děje něco podivného.

Poslední událost, která přesvědčí otce o zvláštních jevech na hradě, se stane jen o pár dní později. Otec Chrudoš uslyší hlasitou hudbu. Jde za zvukem, ale ten je jako by stále před ním. Až dojde do sklepení, kde objeví kostru. Hudba utichne, dveře se zabouchnou. Otec stráví ve sklepení skoro 2 hodiny, než ho objeví dcera Lara.

Večer se všichni shodnou, že si bydlení představovali jinak a že se tam necítí dobře, a proto se rozhodnou odstěhovat se. Jejich plán ještě podpoří setkání s bývalým majitelem hradu, který jim vypráví o nadpřirozených jevech, které také zažil na hradě. Rodině nakonec dojde, proč byla koupě hradu tak výhodná. O týden později již bydlí v novém domě, který sice nemá tolik místností, ale cítí se tam bezpečně.

Tomáš Bísek, 6. B

Barbora Součková, 1. A

Jan Chlad, 7. B

Jiří Domín, 8. A

Výlet do Lednice

Loni v létě jsme trávili rodinnou dovolenou na Moravě. Jednoho dne jsme se rozhodli, že vyrazíme na zámek Lednice. Pojali jsme to sportovně a vydali se na kolech.

Hned po snídani jsme si připravili věci a vyjeli. Cesta ubíhala rychle a počasí nám hrálo do karet. Po příjezdu na místo jsme si prošli zámeckou zahradu a prohlédli si Lednici zvenku. Nádherný zámek, řekl jsem si. Společně s rodiči jsme se domluvili a z několika variant se rozhodli pro trasu, která vedla do pokojů princů a princezen a na výstavu loutek. Prohlídka mě velice zajímala, protože se ukazovala spousta věcí z dob dětí místních panovníků, např. hračky, oblečení, příbory a porcelán, nábytek a portréty na zdech.

Po prohlídce se konala v zahradách ukázka dravých ptáků. Nejvíc jsem se bál supa, nechali ho procházet se mezi lidmi. Sokolníci dále vypustili orla, sokola a jestřába, přitom velmi zajímavě vyprávěli o jednotlivých druzích ptáků. Najednou se jeden z nich zeptal: „Jaký je celý název ptáka, kterého jsme před chvílí ukazovali?“ „Jestřáb stěhovavý.“ vykřikl jsem. „Ano, správně,“ pochválil mě pán. Odměnil mě pexesem a samolepkou. Měl jsem velikou radost. Byl to báječný konec přehlídky.

V zahradách lednického areálu stojí také známá botanická zahrada, kterou jsme nemohli vynechat. Pamatuji si, že v ní bylo horko a vlhko jako v džungli. V zahradě rostla spousta květin, nejvíce jsem obdivoval masožravé rostliny.

Před zpáteční cestou jsme se zašli najíst do blízké restaurace. Pak už jen nasedli na kola a jeli přímo na hotel. Za jeden den jsem měl hodně zážitků, výlet se opravdu povedl.

Christian Legdan, 6. B

Výlet na Hlubokou

Nikdy jsem nebyl na Hluboké, ale chci se na zámek podívat. Dneska jsem dostal takovou možnost. Taťka mi řekl, že jet na kolech bude lepší, protože cesta vedle Vltavy je nádherná. Když jsme jeli, taťka mi povídal o zámku.

Hluboká je jedním z nejkrásnějších míst v České republice. Má moc velkou historii. Historie zámku sahá až do 13. století.

Když jsme přijeli, řekl jsem: Takový zámek jsem ještě nikdy neviděl.“ K zámku jsme šli zámeckým parkem, který se mi moc líbil, protože byl krásný a lidé se o něj starají. Uvnitř jsme bohužel nebyli.

Byli jsme tam tři hodiny a už jsme byli unavení. Vedle zámku byla restaurace, do které jsme zašli na oběd.

Můj výlet se mi moc líbil, protože zámek je pro mě nejkrásnější místo v České republice.

Mykhailo Sandul, 6. B

Anna Urbanová, 7. B

Aneta Palmová, 7. B

Promiňte, nerozumím

Jednou jsem jela do Francie se svojí dobrou kamarádkou Naty. Jely jsme přímo do Paříže. Věděly jsme, že francouzsky nepotřebujeme umět, protože se domluvíme anglicky. Alespoň jsme si to teda myslely, a proto jsme se nenaučily francouzsky ani pár slovíček.

Jakmile jsme dorazily na letiště v Paříži, jeden pán na nás pořád mluvil francouzsky. Snažily jsme se mu něco říci anglicky, ale on nám nerozuměl. Po chvíli tam přišel pán, který anglicky uměl plynule a mohl nám to všechno překládat. Dozvěděly jsme se, že on nás má odvézt na hotel a také nás bude provádět. Všechno šlo špatně, protože ten pán neuměl ani trochu anglicky.

Když jsme se mu s Natálkou snažily říct jméno hotelu a kde se nachází, musely jsme do jméno dávat do překladače, protože pán ničemu nerozuměl. Hned, co jsme dorazily na hotel, paní z recepcce nám zvedla náladu, jelikož uměla anglicky a zavedla nás na pokoj.

Když jsme se chtěly projít, bylo všechno v pořádku. Až na to, že v jednom obchodě, kde jsme si chtěly něco koupit, opět neuměli anglicky, a proto jsme vše musely ukazovat rukama. Celé tři dny, co jsme tam byly, jsme si přesto skvěle užily.

Poslední den v hotelu jsme se musely zabalit a najíst e. Na letiště jsme opět jely s tím pánem, co neuměl anglicky ani jedno slovo. Pro příště už víme, že je vždy třeba se naučit alespoň pár základních slovíček z jazyka, do jehož země jedete.

Lucie Beranová, 6. B

Promiňte, nerozumím

V případě, že jste v cizí zemi, kde se nedomluvíte či nerozumíte, nemůžete dělat nic. Lidé tvrdí, že se anglicky domluvíte na celém světě. Sama jsem zjistila, že to není pravda.

Byli jsme na dovolené v Maďarsku a tam nikdo nemluvil anglicky. Kolem byla slyšet maďarština a němčina. Překvapilo mě, že tam byly nápisy v češtině.

Jestli si lidé rozumí, není jen o jazyce. Někdy jsou lidé každý z jiného státu, neumí jazyky, ale snaží se navzájem domluvit. Ruce a nohy toho dokážou říct hodně.

Jindy jsou lidé ze stejné rodiny, takže jazyk není jejich problém a přece si vůbec nerozumí.

Člověk jako jediný dostal v přírodě dar řeči, tak by se měl snažit rozumět si navzájem.

Sára Mrázová, 6. B

Promiňte, nerozumím

Dostat se na místo, kde všichni mluví jiným jazykem než vy sami, je pro hodně lidí jistě nepříjemné. Ještě více nepříjemné je, když tímto jazyk sami nehovoříte.

Má to však i své výhody. Těmito situacemi nebo cestováním se cizí jazyky naučíte nejlépe a nejrychleji. Málo lidí český jazyk zná a ještě méně jím dokáže hovořit.

V dnešní době je znalost cizích jazyků mnohem větší než dříve, ale stejně není nikdo, kdo by ovládal všechny jazyky světa.

Já sám jsem se do situace, kdy všichni mluvili jinak než já, dostal již mnohokrát a nikdy mi to víceméně nevadilo. Jen mi vadí, když lidé, kteří se sem přistěhovali a žijí tu, dlouho nemluví česky.

Docela rád bych se naučil nějaký další jazyk ne angličtinu a češtinu.

David Šindelář, 6. B

Ztracen v pravopise

Byla jednou jedna malá holčička, která se jmenovala Amálka. Maminka jí každý večer četla pohádky. O tom, že existuje pravopis, neměla ještě ani tušení.

Když bylo Amálce 6 let, nastoupila do 1. třídy. Učila se první písmenka, slabiky a z nich první celá slova. Pomalu dávala dohromady celé věty. Ke konci roku si mola přečíst i krátké pohádky.

S každým školním rokem jí ke čtení přibyla i mluvnice a pravopis. Čtení pro ni nebyl problém, ale v pravopise a mluvnici se ztrácela. Snažila se vše naučit, ale marně. Písmenka jako by ji neposlouchala. Největší problém jí dělaly diktáty. Nikdy nevěděla, jestli má napsat tvrdé, nebo měkké i.

Maminka se už nemohla na nešťastnou Amálku dívat, a tak jí zařídila doučování. Amálce doučování velmi pomohlo, naučila se nejen vyjmenovaná slova, ale i jak má správně psát s/z a její slohové práce byly jedny z nejlepších.

Když se v deváté třídě rozhodovalo, na kterou školu se Amálka přihlásí, její volba padla na pedagogickou fakultu, obor český jazyk a dějepis. Amálka se i přes počáteční neúspěchy stala jednou z nejlepších učitelek českého jazyka.

Vendula Vávrová, 7. B

Ztraceno v překladu

Jazyky jsou zálučné. Na překladatele čekají různé pasti. Přesný význam slov a sousloví nemusí být tak jasný, jak se na první pohled může zdát.

Například název filmu. Někdy doslovný překlad nedává smysl, takže překladatel musí využít svou kreativitu.

Po přečtení anglické věty „Dogs must carried on an escalator.“ je zřejmé, že když máme s sebou psa, vezmeme ho do rukou a na eskalátoru ho budeme držet. Ale když si ji přečteme podruhé, můžeme v tom vidět jiný význam. Třeba ten, že když budeme chtít jet po eskalátoru, musíme držet nějakého psa.

Další příklad je přenesený význam (idiom). „Heavy rain“ doslova znamená „těžký déšť“, ale to se u nás nepoužívá. My říkáme liják. Znalost idiomů je dobrá nejen pro překladatele, ale pro všechny, kteří chtějí proniknout do jakéhokoli cizího jazyka.

Překládat z cizího jazyka není nic lehkého. Překlad článku neb knihy musí dávat smysl. Hlavní myšlenka se nesmí ztratit v překladu.

Jan Chlad, 7. B

Nikola Uhrová, 9. B

Vendula Vávrová, 7. B

Pavel Vrchota, 9. B

Ztraceno v překladu

Sice už je mi dnes devětasedmdesát, ale stále na to, co se mi tenkrát stalo, nemohu zapomenout. Mohla bych vám vyprávět celé hodiny o svém mládí, ale toto je přece ta nejzajímavější historka, kterou vám musím povědět.

Byla jsem mladá, bylo mi téměř sedmnáct let a byl krásný teplý den, za kterého jsem odlétala do Anglie za studiem. Anglicky jsme v té době uměla říct jen pár vět, ale nijak mě to netrápilo, poněvadž jsem si myslela, že svou zanedbanou angličtinu dohoním tam. Ale opak byl pravdou.

Když už jsem byla v Anglii a byla ubytovaná a připravení ke studiu, rozhodla jsem se, že půjdu na menší průzkum. Šla jsem nějakou ulicí, která byla plná různých obchodů, ale nic z toho mě nezaujalo, když v tom na mě nějaký Angličan spustil hromadu cizích slov. Nic moc jsem mu nerozuměla, ale nejspíš žádal o radu, kde je tu nejbližší hospoda.

Jelikož jsme nevěděla, co mám říct, ukázala jsem jen rukou doprava na nějakou ulici, kterou jsem ani neznala, ale Angličan vypadal spokojeně a vydal se tím směrem, co jsem mu ukázala.

O nějaký měsíc déle jsem se dozvěděla, že tam, kam jsem toho neznámého člověka poslala, byla ulice, která vedla na sběrný dvůr. V duchu jsem doufala, že už toho člověka nikdy nepotkám, protože bych se musela hodně, ale opravdu hodně stydět.

Naštěstí jsem si díky čtyřletému studiu angličtinu vylepšila, ale i tak na tuto nehodu nerada vzpomínám.

Aneta Černochová, 7. B

Ztraceno v překladu

Tatínek má kamaráda Američana, který se brzy na tatínka přijede podívat.

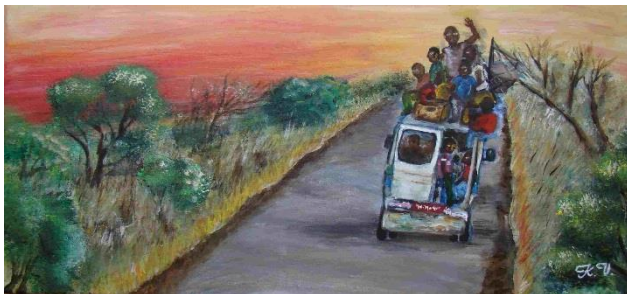
Poprosila jsem tatínka, aby ho poprosil, zda by mi nepřivezl pravou americkou baseballovou pátku.

Jelikož jeho kamarád neumí česky, dopisují si pouze anglicky, takže i prosba o dárek byla napsána v angličtině. Čím víc se blížil termín příjezdu tatínkova kamaráda, tím víc jsem se už nemohla dočkat, jak mi tatínek bude nadhazovat a já odpalovat novou pátkou.

Když přijel tatínkův kamarád, začal v obývacím pokoji na stůl vyndávat dárky. Velmi mě překvapilo, když se mezi dárky objevila vitrina s vycpaným netopýrem. Nechápatě jsme se na tatínkova kamaráda podívala, ale on jenom anglicky odvětil: „To je dárek pro tebe, vždyť sis ho přála.“ Po chvíli nám s tatínkem došlo, kde se stala chyba.

Anglicky se totiž netopýr i baseballová pátky píšou stejně – slovem „bat“. Všichni jsme se tomu zasmáli a od té doby sdílím s netopýrem svůj dětský pokoj.

Anna Urbanová, 7. B

Kamila Vlachová, 8. B

Ztraceno v překladu

Ztratit mohu cokoliv. Mohu ztratit klíče, mobil, peněženku, ale vždycky je to velký problém.

A mohu se ztratit v překladu. Když si něco neumí, přeložit z cizího jazyka do českého jazyka. Pak tomu nerozumím a ztratím se v překladu, protože nepochopím, o čem se píše nebo mluví. Nejvíce ztracen mohu být v cizině, protože nerozumím řeči, kterou se v té zemi mluví.

Ale cizinci mi také nerozumí, takže nejsem ztracen sám. V překladu se může ztratit úplně každý.

Když někdo potřebuje přeložit dopis nebo smlouvu, může si to nechat přeložit od odborníka a ten se v překladu určitě neztratí.

Marek Kliment, 7. B

Ztraceno v překladu

„Ztratím se v Baarovce nebo ne?“ říkal jsem si v srpnu loňského roku předtím, než jsem měl nastoupit do ZŠ Baara. Nemusel bych „se ztratit“, když dostanu na cestu „překladatelku“, tedy moji paní asistentku. Ta by mi měla pomáhat a poradit s těmi „nejsozžitějšími slovíčky“.

K dnešnímu dni, a to je již 14. května, jsem se ještě, myslím, „neztratil“. I když příležitostí bylo a je každý den hodně. Ve fyzice „se ztrácím“ mezi jednotkami, silami, tlaky i hustotami, mezi nebem a zemí. Ještěže je tam gravitace, ta mě vrátí zpátky na zem. V matematice „se ztrácím“ mezi slovními úlohami. Odtud vždy hledám dlouhou cestu zpět.

Naopak jsou i místa, kde se výborně orientuji, především mezi jazyky, ať je to jazyk český, anglický nebo německý. Určitě „se neztrácím“ v historii nebo v zeměpisu. V těchto předmětech jsem jako doma. Troufám si říct, že hledám i nové cesty.

Neztratil jsem se ani cestou do školy a ze školy, ani ve škole. Vždy jsem dokázal najít cestu do tělocvičny i školní jídelny. Ani při sportovních hrách nebo na výletu jsem se neztratil.

Kdysi jsem se na chvilku ztratil v obchodním domě v Londýně, když jsem vyl s bývalou třídou na jazykovém pobytu v Anglii. Ale i tam jsem se dokázal domluvit s paní policistkou a sdělit jí svůj problém. Nakonec vše dobře dopadlo a policistka mi pomohla najít mou třídu s učitelem.

Když se podívám na své pololetní vysvědčení, musím konstatovat, že jsem se v Baarovce ještě „neztratil“ a doufám, že už ani „neztratím“.

Martin Jenšovský, 7. B

Tadeáš Doležal, 9. B

Natalie Černochová, 9. B

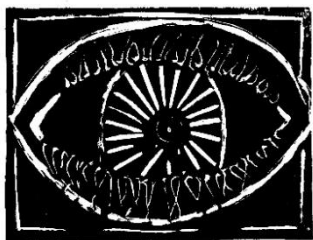
Andrea Doležalová, 9. B

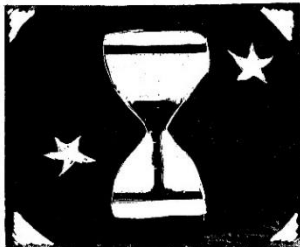
Nikol Bursová, 9. A

Jan Luxík, 9. B

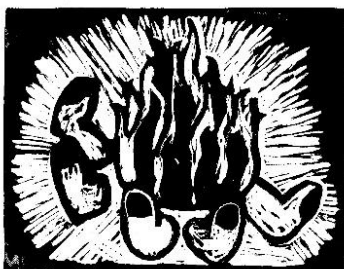
Zuzana Vávrová, 9. B

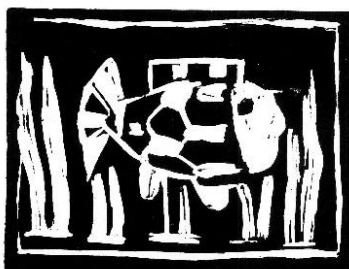
David Viktora, 9. A

Michal Španvirt, 9. A

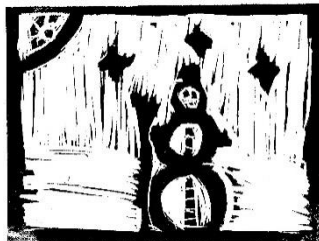
Tadeáš Joza, 9. A

Michal Vojta, 9. B

Jakub Ďurák, 9. A

Tadeáš Doležal, 9. B

Tajemné posezení u ohně

Každým rokem o prázdninách strávím s bratrem pár týdnů u babičky a dědy na chatě poblíž Trhových Svinů.

Chata se nachází v těsné blízkosti lesa, kam vede pouze prašná cesta. V blízkosti se sice nachází ještě pět dalších chat, ale málokdy jsou navštěvovány svými majiteli. Když nastane večer, je tu až strašidelno.

Nejvíce se s bratrem těšíme, až si všichni společně uděláme táborák a budeme si opékat buřty. Příprava už začíná v odpoledních hodinách, kdy jdeme s dědou do lesa pro dříví. Vybíráme vždy suché spadlé větve, aby nám oheň pěkně hořel, a zároveň tím čistíme les. Babička mezitím připraví vše, co se bude opékat, což jsou špekáčky, jablka a brambory. Na pozemku u chaty máme stálé ohniště, ke kterému přineseme nasbírané dřevo z lesa. Na ohniště naskládáme co nejsušší dřevo. Když se přiblíží večer, oheň zapálíme.

Když se oheň pořádně rozhoří, začneme i pozvolna opékat připravené dobroty. Špekáčky a jablka nad ohněm, brambory v popelu. Mezitím si zpíváme písničky nebo si vyprávíme různé příběhy, někdy i strašidelné. Jednou, když jsme byli v nejlepším, se na obzoru objevila záře a tajemné zvuky. Hned jsme si s bratrem pomysleli, že to jsou mimozemšťané. Později nám děda řekl, aby nás uklidnil, že se v Trhových Svinech dnes večer koná rockový koncert pod otevřeným nebem.

Na jednu stranu jsme byli rádi, ale pak nás i trochu mrzelo, že to mimozemšťané nebyli.

Anna Urbanová, 7. B

Lenka Janoušková, 2. C

Žáci 1. B

Petr Michal, 2. C

Anna Jindrová, 2. C

Vilém Mrázek, 2. C

Večerní posezení u ohně

Mám rád posezení u ohně. Hlavně večer, když se začíná stmívat, to má zvláštní kouzlo.

Moje oblíbené místo, kde si ohniček děláme, je na chalupě u babičky. Je to na vesnici a chalupa stojí u lesa. Babička má krásnou zahradu, jejíž součástí je i posezení s ohništěm.

O prázdninách si tam několikrát dělám ohniček a opékáme buřty nebo kuřata. Sedím na lavičce, držím prut se špekáčkem a dívám se, jak z něho plameny dělají neodolatelnou lahůdku.

Když mají všichni opečeno a snědeno, sesedneme se kolem ohně a pozorujeme, jak plápolá. Venku se už setmělo a příroda kolem vypadá tajemně. Když se podívám kolem sebe, vidím spoustu světlušek. Vedle mě sedí babiččin pes a dojídá zbytky. Naproti sedí strýc Vláďa a bere do ruky kytaru. Za chvíli už všichni zpíváme. Náš zpěv se nese celou zahradou. Mezi písničkami si povídáme a smějeme se. Při pohledu na hodiny vidím, že už je velmi pozdě a já musím jít spát.

Moc rád takto trávím lední večery. Líbí se mi dívat se do ohně a i pozorovat večerní přírodu.

Jan Chlad, 7. B

Prudká letní bouřka

Probudila jsem se do krásného, teplého dne. Ranní paprsky sluníčka mi hřály tvář, a to mě probudilo. Vstala jsem z postele a těšila se na odpolední procházku s rodiči.

Když jsem se šla po snídani podívat ven, jaké je tam počasí, slunce svítilo, až páliło. Po modré obloze neplul ani obláček. Po chvíli vycházíme z domu na slíbenou procházku. Když se blížíme k lesu, cítím velmi těžký vzduch. O pár chvil se nacházíme v krásném a tmavém lese. Kolem dokola jsou jen stromy.

Najednou se zatahuje, pociťuji úzkost, ta bezmračná obloha zmizela. Cítíme studený vánek, který hladí naše těla. Je nám jasné, že se na nás něco žene. Obrácíme se a jdeme zpět poměrně rychlým krokem.

O pár minut jsme sice o něco blíže k našemu domu, ale je jasném že letní bouře nás nemine. Ten mírný a lehký vánek se mění na studenou vichřici, která ohýbá stromy. Obklopuje nás šustění listů a praskání větví v korunách stromu. Bojím se a mám strach, každý přeci ví, že když je bouřka, les je to poslední místo, kde bychom měli být. Bum! A první hrom udeřil, srdce mi poposkočilo leknutím. A teď oslepující blesk. Najednou začínají padat obrovské ledové kapky. Obloha je plná tmavých mraků. Bum! Velký hrom a za ním hned následuje blesk. Bouřka se přiblížila.

My už naštěstí vycházíme z lesa a blížíme se k našemu domu. Spustí se liják, padají obrovské ledové kapky. Všichni promočeni až na kost konečně vbíháme na náš dvůr a dovnitř do domu. Svlékáme ze sebe mokré oblečení a rychle se převlékáme.

Teď už sedím a jen z okna pohlížím na tu bouřku. V roce držím hrneček a zahřívám se teplými doušky čaje. I přes neočekávanou změnu počasí se nikomu z nás naštěstí nic nestalo a dokonce se mi ta trochu dobrodružná procházka za bouřkou líbila.

Linda Bohdalová, 7. B

Adam Bernard, 8. A

Stalo se to minulý týden

Dnes jsme se rozhodla, že vám povyprávím příběh, který se stal minulý týden. Je na vás, zda mu budete nebo nebudete věřit.

Bylo pondělí a den začal jako každý jiný. Ráno jsem vstala, učesala jsem se, nasnídala, vyčistila si zuby a byla jsem připravená do školy. Mamka na mě čekala před domem jako každý den. Konečně jsem vešla do třídy. „To se mi snad jen zdá!“ vyhrkla jsem vyděšeně. Před sebou jsem totiž uviděla svého bratra, který byl na rok v Americe. Celé moje tělo ztuhlo, nevěděla jsem, jestli mám plakat nebo se smát, zkrátka jsem byla v šoku. V hlavě se mi honilo neskutečně moc myšlenek a pocitů. Teď, když to tady popisuju, se zdá, že jsem tam stála hodně dlouho, ale ve skutečnosti to byla jen malá chvíle.

Pak se proti mně rozběhl a objal mě. Neumíte si představit, jaký je to pocit držet někoho, koho jste neviděli rok. Nevěděla jsem, čím začít, ale pak mě napadlo, že tu nebudete jen tak, že jeho náhlý příjezd má nějaký důvod.

Tichým hlasem jsem zamumlala: „Co tu vlastně děláš?“ „Viš, já...“ řekl ustaraně. „Přijel jsem proto...“ „Tak už mluv!“ zakřičela jsem na něj. „Vyhrál jsem miliardu!“ řekl vesele. Začal se smát a já vůbec nevěděla, jestli je to pravda. Potom mi začal vysvětlovat, jak k tomu přišel a co s tím chce dělat. Ze začátku jsem mu nevěřila, ale byl tak věrohodný, že se nedalo odolat.

Nakonec jsme přijeli domů a oznámil to rodičům. Věřili byste tomu? Já z toho mého vyprávění asi ne, ale už vím, že zázraky se dějí.

Zuzana Vávrová, 9. B

Stalo se to minulý týden

Minulý týden jsem jela na chatu i s celou svojí rodinou. Celé dopoledne jsem si balila. V tu chvíli jsem zaslechla, jak někdo volá z kuchyně. Byla to mamka a hlásila: „Jedeme!“ A tak jsme vyrazili.

Cesta byla dlouhá a klikatá, jako když se plazí had. Neustále jsem přemýšlela, zda mi něco nechybí. Nakonec jsem to nechala být, protože mě nenapadlo nic, co by mi mělo chybět.

Dorazili jsme na chatu, Na chatě bylo krásně. Slunce připomínalo zlatý míč a překrásně svítilo, tráva byla jako kobereček, že by se i žížala divila a ptáčci nádherně zpěvovali tak, že nebylo žádné třaslavé ticho. V té kráse jsem se ale rozpomněla. Zapomněla jsem si kartáček na zuby a pyžamo! Když jsem to pověděla mamince, tak ta mi s potěšením sdělila, že jsou zde náhradní kartáčky a pyžamo se také najde.

Měla jsem radost, protože jsem se bála, že tam náhradní nebudou. Tak jsme se jenom zasmáli. Na chatě jsme zůstali asi týden a nic mi nechybělo, ani kartáček a pyžamo. Na chatě jsme si to velice užili.

Adéla Čápková, 8. A

Aneta Palmová, 7. B

Stalo se to minulý týden

Tento zážitek se mi stal minulý týden. Rozhodla jsem se, že se o něj s Vámi podělím.

Bylo sobotní ráno, Probudila jsem se a leपालa se zimou. Brrr! „Co se děje?“ řekla jsem si. Jdu po schodech dolů, chci si rozsvítit a ono nic. Pokračuji tedy po tmě. Sejdu poslední schod a šlápnu do vody. To už začínám být lehce rozhořčená. Když dorazím k lednici, nic v ní není. Počkat. Doma také nikdo není. Co se děje? Zavolám tedy mamince. Nic. Nikdo z rodiny mi telefon nezvedá. Bum! Leknutím jsem nadskočila. Otevřu mikrovlnnou troubu a z ní se vyvalí dým ze spáleného popcornu. Můj hněv stoupá. Co se to dnes děje? Ve skříňce najdu sirky. Tři zlomím a ž poté se mi povede rozdělat oheň. Nesu ten malý zázrak opatrně k nejbližší svíčce a zapálím ji. Jdu na průzkum. Jdu na průzkum. Voda na zemi je z prasklé trubky od pračky, elektřina je v některých místnostech vypnutá. Využiji tedy toho, že v kuchyni vše funguje, jak má. Ale jak na potvoru vše fungovat přestane. Obléknu se a jdu hledat pomoc sousedů. Otevřu dveře, pak už jen stojím s otevřenou pusou dokořán. Celá rodina se na mě usmívá a přeje mi všechno nejlepší k narozeninám. Můj hněv je najednou ten tam. Usmívám se, raduji se a jsem šťastná. Postupně se dozvídám, že to celé bylo předem připravené. Tatínek vypnul elektřinu a s ní i topení, maminka vzala starou trubku od pračky a naaranžovala ji tak, že rozlila vodu po dolním patře a sestra připravila ten zapáchající nepovedený popcorn. V tom hněvu jsem na svoje narozeniny úplně zapomněla.

Na tyto narozeniny nikdy nezapomenu a jsem ráda, že mám rodinu s takovýmto vybraným smyslem pro humor. I když některé pohromy bych příště vynechala.

Klára Neubauerová, 8. A

Žáci 2. C

Stalo se to minulý týden

Pro toto téma jsem se rozhodla vybrat si příběh z minulého týdne, neboť je to pro mě velmi silný a výjimečný okamžik.

Myslím, že předpříjímačkové období plné stresu, pláče a především velkých obav z neúspěchu zažil snad každý. Opravdu strašné. Na to slova nestačí. I když myslím, že těmto emocím můžete předejít a vyhnout se jim. Když se ovšem budete pilně připravovat. Bez práce nejsou koláče, jak se říká. A existují jen dva typy lidí. Ti, kterým je to nejspíš prostě všechno jedno. Nejspíš spoléhají na svoji přirozenou inteligenci. Anebo to rovnou vzdají. A místo toho, aby se vši silou snažili, o tom jen mluví.

Pak ten druhý typ. Ti se doslova biflují. Slovní úlohu si opakují tak dlouho, dokud se ji nenaučí. Věnují učení více času než čemukoliv jinému. Sice by se člověk neměl učit přehnaně dlouho, ale na druhou stranu mají motivaci. Mít motivaci je ohromně důležité, mít cíl. S motivací jde všechno jako po másle. Mluvím z vlastní zkušenosti. A víte, co je, řekla bych, důležitější než motivace? Rodina. Nevím, co bych si bez své rodiny počala. Moje rodina mě vždy ve všem podporoval a věřila ve mne. A to s tím souvisí. Bohužel znám spoustu dětí s přemotivovanými rodiči. Když rodiče svých dětí mají větší motivaci než jejich děti, vzbouzí v dětech větší stres. Je to přece volba dítěte, kam budou směřovat jeho kroky.

Zpět k mému výběru školy. Už rok je mým cílem dostat se na Jírovcovku. Gymnázium naproti mé současné základní škole. Abych pravdu řekla, jsem spíše ten typ „zlaté střední cesty“. Učím se, ale učení nevěnuji tak moc velkou pozornost. Na přijímací zkoušky jsem se začala připravovat v listopadu. Každou středu jsem chodila na doučování z matematiky. Bylo to moc fajn. Zvláště když je vaší učitelkou moc milá a velmi inteligentní paní.

Moje obavy začaly zesilovat 11. dubna. Den před přijímacími zkouškami i při vstupu do školy mě polil studený pot. Prohlížela jsem si lidi kolem sebe, možná budoucí spolužáky. Povím vám, že všichni do jednoho byli vystrašení. Když na to pomyslím, dělá se mi i teď špatně.

Po dokončení zkoušek se ve mně probudily opravdu zvláštní pocity. Na jednu stranu velký oddech a úleva, ale na druhou stranu také obavy. Sešli jsme se s partou kamarádů a probírali to. Diskutovali jsme o tom hodiny. Každý měl jiné pocity, každý se hlásil někam jinam.

Abych došla k závěru, mezi toto nepříjemné období se řadí také to, když čekáte na výsledky. Jsou jen dvě možnosti – buď ano, nebo ne. 20. až 30. dubna přišel týden očekávání. Bylo úterý a já přišla ze školy, normální všední den. Měli jsme za domácí úkol vytvořit referát, tak jsem zapnula počítač a začala ho vypracovávat. A napadlo mě, jen tak ze zvědavosti, zkontrolovat stránky gymnázia. Najela jsem na stránku a všimnu si velkého šoku! Výsledky tam už byly vyvěšeny. Srdce se mi rozbušilo jako zvon. Teď je ta chvíle, teď se přece dozvím, jestli se dostanu, nebo nedostanu na svoji oblíbenou školu!

Sjela jsem seznam číslíc a svoje jsem nezahlédla. Říkám si, musím zachovat klid. Překontrolovala jsem si sloupec ještě jednou a najednou spatřím svoje číslo. To se mi snad jenom zdá. Neskutečný pocit štěstí. Z očí mi vytryskly slzy a byla jsem tak šťastná. Takový pocit bych přála opravdu všem z celého světa.

Když jsem to oznámila rodině a kamarádům, i jejich reakce nebyla vůbec odlišná od té mojí. Byla jsem šťastná, všichni byli šťastní a já se už jen těšila na poznání nového kolektivu a nové školy. Dobře se učit neznamená dobře, ale stále!

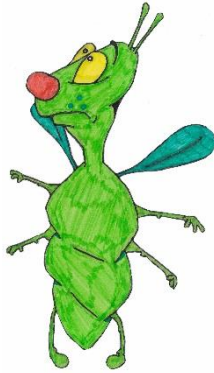
Johana Veisová, 9. A

Letošní absolventi 9. tříd:

9. A

Mgr. Zuzana Kamišová

Bártík Michal
Blažková Johana
Brož Alex
Bursová Nikol
Đurák Jakub
Hájková Karolína
Hájková Radka
Joza Tadeáš
Krejčí Magdalena
Lefanová Aneta
Postevníková Barbora
Röslerová Lucie Vivienne
Šimeček Jan
Španvirt Michal
Veisová Johana
Viktora David
Voják Michael

Andrea Doležalová, 9. B

9. B

Mgr. Michal Kadoch

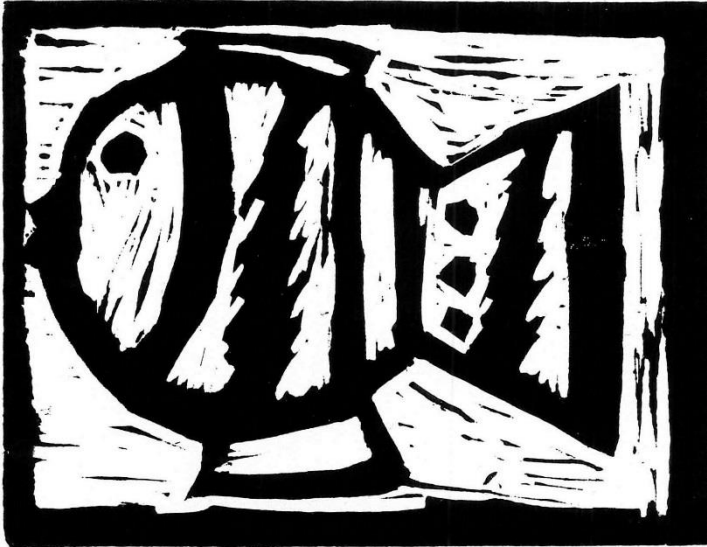
Bartušková Romana
Borovka Michael
Černochová Natalie
Doležal Tadeáš
Doležalová Andrea
Kabourková Sabina
Luxík Jan
Mráz Martin
Osuská Michaela
Podlahová Monika
Pýchová Tereza
Smrž Martin
Steinecker Tadeáš
Uhrová Nikola
Vávrová Zuzana
Vazač Matěj
Vojta Lukáš
Vojta Michal
Vrchota Pavel

Ondřej Hlávka, 7. B

Lukáš Vojta, 9. B

Michaela Osuská, 9. B

Výroční almanach Základní školy a Mateřské školy J. Š. Baara, Jírovцова 9/a,
České Budějovice

Literární práce žáků dodaly: Mgr. Zuzana Kamišová, Mgr. Michala Pichová,
Mgr. Jitka Šimková, Mgr. Jiřina Voleníková

Výtvarné práce žáků dodaly: Mgr. Hana Drbohlavová, Mgr. Hana Lávičková,
Mgr. Lenka Macková, Mgr. Viktorie Petrovitzová, Mgr. Michala Pichová,
Mgr. Lenka Sýkorová

Sestavila: Mgr. Michala Pichová

Vyšlo v květnu 2018